VIAȚA ILUSTRATĂ

ANUL III. Nr. 6 IUNIE 1936



CATEDRALA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DIN SIBIU

Anul III Sibiu, Iunie 1936 Nr. 6

VIAȚA ILUSTRATĂ

Director: NICOLAE COLAN
EPISCOPUL CLUJULUI

DUHUL DOMNULUI PESTE OAMENI

SOLIA LIMBILOR DE FOC

Dupăce Mântuitorul a fost pus în mormânt, smeriţii pescari galileeni s'au întors din nou la năvoadele cu cari şi-au înodat existenţa premergătoare chemării la apostolat. Evanghelia ni-i arată stârnind iarăşi peştii Tiberiadei pe cei chemaţi de Domnul să culeagă suflete schilodite de păcate pentru împărăţia cerurilor. Sau, mai rău: încuiaţi în casă „de frica Iudeilor" (Ioan 20, 19). Era cu ei şi Petru, cel ce'n Getsemani trăsese sabia pentru Domnul, să taie pe sluga stăpânirii.

Erau de nerecunoscut!

Fără de El nu puteau face nimc!

A fost o dramă cu adânci precipitaţii sufleteşti pentru idealul mesianic al celor doisprezece. Parcă-i vedem spunând: „N'a putut să mântuiască pe Israel". Superba revoluţie stârnită de Mântuitorul părea definitiv compromisă.

Invierea e o primă reabilitare a idealului lor sfărmat de Calvar. E, altfel vorbind, o altă etapă în programul misionar, revelator, al dumnezeirii; o altă manifestaţie văzută a persoanei divine, încrestată pe răbojul istoriei. Noţiunea de putere se leagă de fiecare din aceste revelaţii, ca atributul de subiect. Ziua Cincizecimii ilustrează admirabil acest lucru.



Demian: Pogorîrea Duhului Sfânt (Paraclisul Mitropoliei din Sibiu)

Intâmplarea, densă de mister, se cunoaşte îndeajuns din istorisirea Faptelor Apostolilor. Dela un capăt până la celălalt, ea e o manifestaţie întru putere, generatoare de putere. Dumnezeu se revelează întru putere şi încarcă de putere pe primitorii minunii. Ea e împlinirea făgăduinţii, de atâtea ori repetată a Mântuitorului, de-a rămânea în veac cu Apostolii Săi şi prin ei, cu Biserica Sa.

Efectele sunt zguduitoare. Cei încuiaţi în casă de teama Iudeilor, leapădă veşmântul fricii şi cingătoarea neputinţei: vorbesc în limbi, propovăduesc cu îndrăsneală pe Cel mort şi înviat. Stagiul mărturiei lor pasive se sfârşise. Venise sorocul mărturiei active. Dacă această mărturie acolo începe, pe numele ei cel adevărat ea se chiamă propovăduire întru putere. Dumnezeu se coborâse între ei, peste ei, în ei, dupăce zece zile mai înainte L-au văzut înălţându-se de pe coama Eleonului spre creştetul văzduhului. Puterea o avea dela El. Duhul care împarte puterea izvorătoare de îndrăsneală şi

darul limbilor — revelaţie simbolică a dorinţei Lui de-a se propovădui Evanghelia la toate limbile pământului — nu e altcineva decât Dumnezeu şi Domnul nostru Isus Hristos. Foarte frumos spune Sf. Părinte Atanasie cel Mare: „Aşa cum harul provine dela Tatăl prin Fiul, aşa se toarnă acest har, prin Duhul Sfânt, în inimile noastre".

Limbile de foc din ziua Cincizecimii sunt solia concretă şi solemnă a sălăşluirii lui Dumnezeu în cei aleşi să ducă vestirea Lui până la marginile pământului, punând pe grumazul unei omeniri îngenunchiate de Satana jugul cel uşor de purtat al Evangheliei.

Pentru a doua oară cei doisprezece nu mai sunt de recunoscut: de astă dată nu în slăbiciune, ci în puterea cu care s'au îmbrăcat de Sus. Mângăitorul făgăduit venise. Venise să nu se mai ia dela ei niciodată. Dumnezeu făcuse minune cu ei. De acum, întru numele Lui, prin darul Lui, vor face ei înşişi minuni peste minuni.

*

Tot ce-a creiat creştinismul, durabil, zace sub zodia puterii *cu care neîntrerupta purtare de grijă de Sus îşi înzestrează uneltele sale. Izvorul acestei puteri care a schimbat faţa pământului schimbând principial pe omul cel vechiu, vândut păcatului, în făptură nouă nu s'a uscat cu înălţarea Domnului la cer. El lucrează şi acum în mijlocul nostru, ne stă la îndemână în Biserica lui Dumnezeu, pe care o întăreşte şi-o ajută ca pe toţi să-i facă* una, în Isus Hristos.

Dacă totuşi împărăţia Satanei stărue între hotarele acestei vieţi, pricina e numai inegalitatea, disproporţia ofrandelor în comunicaţia Cerului cu pământul: Dumnezeu dă totul, pe când noi, departe de-a ne hotărî odată să oferim Lui puţinul ce-l avem, viaţa noastră, refuzăm prea adeseori, cu-o vinovată inconştienţă, chiar darul ce El ni-l îmbie. Apostolul, care a văzut pe Domnul, îndeamnă mereu: Faceţi trupurile voastre lăcaşuri *ale Duhului Sfânt, ale Dumnezeului celui viu! Şi divinul oaspe al Bisericii Sale şi al fiecăruia dintre credincioşi, la porţile multor suflete bate în zadar. Pentru El nu este loc într'ânsele unde să-şi plece capul...*

Solia limbilor de foc din ziua Cincizecimii se repetă an de an. Stăm în preajma ei. Iată un întreg program, nu numai pentru slujitorii sfintelor altare, ci şi pentru intelectualii noştri, pentru femeile noastre, pentru studenţimea noastră, peste creştetele cărora suflă o boare de înzdrăvenire sufletească: să strângă pentru Domnul alte şi alte mii alături de cele curăţite de păcate şi date lui Hristos, fǎpturi nouă, de predica lui Petru.

Pentru aceasta un lucru trebuieşte: să începem prin a ne înoi pe noi înşine, cu puterea ce-o împarte de pe masa sfântului altar Mântuitorul însuşi.

Căci numai cei în cari sălăşlueşte cu adevărat Hristos Domnul nu cad pe aria lucrului lor pentru El; numai ei pot duce înainte lupta pieptişă împotriva întunericului ce se oşteşte în mădularele noastre cu sufletul ce se recunoaşte în Dumnezeu ca partea în întreg. Această luptă va trebui purtată de multe ori în ciuda nepriceperii unei lumi întregi, care nu va zăbovi să le arunce şi lor ca şi Apostolilor umpluţi de Duhul Sfânt, ieftena ocară:

— Sânt plini de must!

Breslau, Maiu, 1936.

GRIGORIE T. MARCU

Dimineaţă

Diamant de rouă fină
se anină
Pe un fir plăpând de iarbă —
stă să cadă.

Un gândac 'tinde-o mustaţă
şi-o răsfaţă
Prin văzduh în mod simetric
(pentru scopul barometric).

Gânditoare, o ciupearcă
mică, bearcă,
Tolănită stă 'ntr'o rână —
o cadână.

Fată mare 'n casă mică,
o furnică
Se trudeşte cu un munte
de grăunte.

Fulgeraş cu ochi ca sticla,
rândunica
Ciripeşte o bezea
la o stea.

Crainic ce-şi ştie solia,
ciocârlia
A pornit spre moşu soare
c'o rugare:

Să dea raze mai senine
şi în bine
Să rodească tot cuprinsul
de sub dânsul.

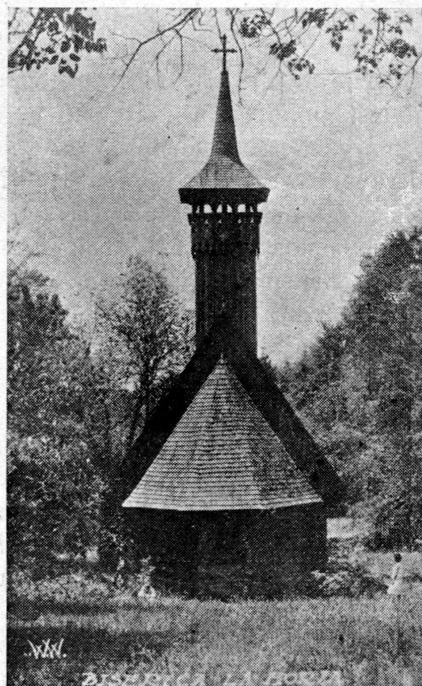
Cât v'am spus povestea asta
creaţa
dealului învie...
Ş'un cocoş descheie ceaţa:
bună dimineaţa.

GH. NOVEANU

Statul românesc și specificul național

Din amestecul de fapte, care caracterizează viața omenească actuală, o concluzie nesdruncinată se poate trage: aceea că un freamăt surd și o frământare continuă, ține în necontenită învălmășală sufletul fiecărui popor. Greșit se crede că criza care bântuie lumea își are origina în reaua funcționare a mecanismului economic. Sursa acesteia este mult mai greu de urmărit de cum se pare la prima vedere. Ea nu este altceva decât un reflex al stărilor de clocot și fierbere, în care zbuciumul fiecărui popor își caută formele sale specifice de viață. Să ne explicăm.

Sufletul unui popor este incontestabil o entitate proprie și caracteristică. Ori de unde ar porni diferențierea lumii în popoare, ne găsim în fața acestei realități netăgăduite, că suntem și noi o colectivitate cu o misiune care trebuiește îndeplinită; că toată opera creatoare pe care o înregistrează istoria nu este decât o rezultantă a sforțărilor popoarelor singuratice, cari, după vrednicia lor, au lăsat fiecare în parte câte un bob de mărgăritar, mai mare sau mai mic, în marea salbă de comori sufletești, cuprinsă în noțiunea de cultură și civilizație. Nimic din actul înobilării sufletești al omenirii nu este o compilație cosmopolită. Chiar cultura universală este un mănunchiu de date și cunoștințe în care fiecare popor se integrează armonic cu contribuția sa individuală. Este așa de adevărată această afirmațiune, încât aproape nu mai trebuiește demonstrată. Să ne dăm numai seama de specificul culturii franceze cu subtilitățile ei abstracte, cu adâncimile ei de fond și cugetare și să punem aceste elemente alături de cultura germană, care se menține prin excelență la lucruri concrete, cel puțin în cadrul veacului trecut și curent și vom fi complect justificați să susținem cele de mai sus.



Florica: Biserica lui Horia



Grigorescu: Dorobanț

Poporul românesc are și el o contribuție a sa la cultura universală. Ea este desigur mai ștearsă din cauza vitregiilor timpurilor, dar totuși demnă de a fi luată în considerare. Până la Unire adică sufletul românesc a fost înfeodat în parte de cele trei spiritualități străine, cărora le era repartizat politicește. Și totuși el înregistrează o contribuție creatoare de care trebue să se țină seamă.

Dela Unire încoace însă, poporul românesc a fost chemat la viață desăvârșită. De atunci încoace sufletul românesc simțindu-se complect descătușat de orice formă străină, a fost chemat de

impulsul marilor sale calităţi, să dea la lumină creaţiunile de care se simte capabil şi de atunci el dibuieşte mereu forma proprie sub care să-şi afişeze manifestările.

E natural să dibuiască, pentrucă sub îndrumarea unor idei greşite, adoptate ad-hoc din spiritualităţi diferite şi fără legătură cu ceeace e autohton, factorii politici au îndreptat pe drumuri străine de noi, sufletul românesc. Nu s'a căutat să se dirijeze puterea noastră de creaţie în forme derivate din surse autohtone, cari să permită realizări impresionante şi cari insumate zi de zi, să concretizeze în aspecte exterioare adâncul puterilor noastre de viaţă, ci ne-am menţinut în superficialisme fără un ideal predominant şi mai cu seamă fără ierarhia şi disciplina necesară unor asemenea manifestări. De aceea am mers în desorientare, apucând un drum care venea mai uşor la socoteală şi întorcându-ne pe altul, când constatam că nu mergem spre o finalitate aşteptată. Spre a ilustra aceasta, să analizăm puţin lucrurile pentru a vedea sterilitatea în care ne-am abătut de vre-o şaptesprezece ani încoace.

Unirea, cu convulsiunile sociale pe cari le-a provocat răsboiul, ne-a silit să mulţumim aspiraţiunile materiale ale vieţii româneşti prin reforma agrară. Operă de importanţă istorică, al cărei ecou va străbate veacuri întregi, ea a pornit dela o supoziţie şi a ajuns la rezultate mult mai rele decât cele cari se scontau. Cauza trebuieşte căutată în acel suflu pervertit de demagogia lăbărţată, care a contribuit ca reforma agrară să nu fie o răsplată binemeritată a muncitorului vrednic, ci o pomană distribuită fiecărui chemat sau nechemat, în speranţa că se înmormântează adevărurile eterne valabile până atunci, cari spun că omul sfinţeşte locul şi nu locul creiază omul. Astfel s'a deschis gustul tuturora spre avuţii nemuncite şi s'au amplificat poftele leneşilor după răsplată fără contravaloarea ei în muncă cinstită. Un vot a fost suficient să fie oferit, pentruca în schimbul lui să se ceară realizări nesocotite, după cum îl tăia capul pe fiecare.

Răul însă nu s'a oprit aici. Viaţa socială s'a anarhizat apoi profund prin adoptarea acelor idei fără conţinut cari aveau aerul că mulţumesc massele, căutând să creieze un tip uman egal şi congruent din toate punctele de vedere. Legea electorală cu vot unic, dar mai cu seamă egal, a răscolit din adâncuri patimile. Politicianii fără scrupule au scormonit lăcomia omenească şi au făurit un tip de cetăţean în vecinică nemulţumire. Căutând apoi să se împace şi aici poftele, s'au adoptat măsuri utopice, căi ireale şi soluţiuni fără metodă, astfel că astăzi ne găsim într'un haos care numai cu greu va mai putea fi lecuit.

Demagogismul n'a rămas însă numai în viaţa politică. El s'a întins în suprafaţă şi a cuprins viaţa spirituală. Şcoala s'a sdruncinat din temeliile ei solide pentru a scoate un elev caricatură, deoarece prin scurtarea anilor şi a timpului de studiu se urmărea mai mult petecul de hârtie numit diplomă, decât inobilarea şi înzestrarea morală. Astfel respiraţia naţiei este oarecum înăbuşită prin categoria de oameni rupţi de rostul lor adevărat, care aleargă fără nici un ideal, căutând scăparea şi suprema aspiraţie în achiziţionarea unei slujbe publice, oricât de rău ar fi plătită. Indisciplina spirituală a dus la rezultatul de plâns, că orice şcoală absolvită deschide drumul unei aceleiaşi funcţiuni, când normal era ca ea să fie categoristă, în raport cu nevoile colectivităţii naţionale. In felul acesta s'a denaturat întreaga noastră desvoltare spirituală şi ea nu mai este în stare să scoată la suprafaţă fondul nostru moral şi sănătos.

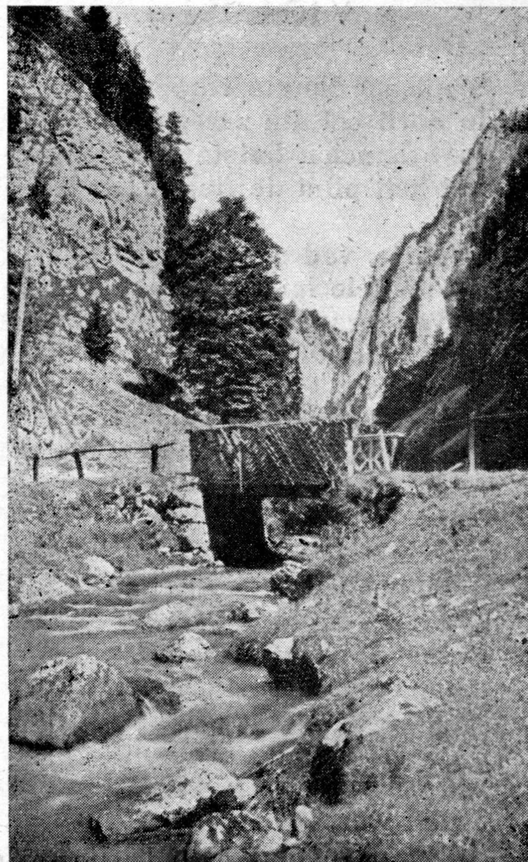
Ne pândesc primejdii şi mai mari căci întocmai ca gazele asfixiante, cari respirate fiind chiar în măsură mică, dau otrăvuri puternice, nu atât prin cantitate, cât mai mult prin combinaţiile rezultate din structura noastră fiziologică, formele de viaţă străine de noi sunt însuşite de majoritatea conducătorilor politici îndemnaţi şi susţinuţi de un duh pe care nimeni nu-l analizează cu sânge rece, ci îl adoptă ca pe un crez modern şi indiscutabil. Astfel se pare că a vorbi de naţionalism este un delict care stigmatizează, până când a pretinde revendicări de stânga constituie supremul atribut intelectual, suprema superioritate, deşi sufletul românesc are cu totul alte caracteristici şi niciodată nu s'a lăsat sedus de rătăciri marxiste. Totuşi vocabularul astăzi la modă repetă la nesfârşit umanitarismul şi are oroare de naţionalism, condamnându-l cu denumirea de mişcare de dreapta. Democraţia printr'o falsă interpretare doctrinară cere cauterizarea naţionalismului cu fierul ars, ca pe un flagel biblic, având tendinţa să infecteze lumea.

Pentru a condamna naţionalismul, democraţia pretinde că el este generator de ură şi de ferocitate. Ori examinând lucrurile vom constata tocmai contrarul. Naţionalismul este o acţiune prin excelenţă constructivă, tinzând să ridice naţia la cele mai sublime aspiraţiuni. Un stat se menţine şi se conservă prin acest suflu regenerator al tuturor epuizărilor, căci naţionalismul singur poartă în sine respectul faţă de ce este bun, nobil şi frumos, pentru un popor. Că aşa este, să ne dăm seama de sălbătăcia şi ura care s'a revărsat asupra Rusiei din 1917 încoace. Ferocitatea a caracterizat actele stăpânirii şi bestialitatea a domnit larg pe un teritoriu vast, decimând moraliceşte şi chiar materialiceşte un popor blând şi stăpânit. Evident

că atunci când vorbim de naţionalism noi înţelegem dirijarea naţiunii cătră echilibrul său specific scos din calităţile sale ancestrale, înstăpânirea muncii disciplinate şi ierarhizarea spirituală aşa fel ca progresul să fie metodic şi formele de viaţă să reiasă din nobleţa trecutului, fără nici o adaptare la ceeace este străin şi impropriu.

Mişcarea de stânga condamnă naţionalismul pe baza unor criterii injuste. Ea îşi închipuie că totul se aseamănă metodei germane care a cam spulberat de pe gândirea umană, colbul depus de spiritualitatea iudaică. Dar în afară de Germania, iată Italia care a regenerat spiritualiceşte o naţiune, până ieri aproape dispreţuită. Italia n'a avut nimic în mod direct cu iudaismul şi totuşi e rău privită în cercurile acestuia. La mijloc nu poate fi decât ambiţia care tinde să facă pretutindeni o lege şi un pământ. Iar legea aceasta se cunoaşte prea bine pentruca să mai fie numită. Prin urmare nu e atât vorba de flagelul naţionalismului cât de dorinţa de a amorţi sufleteşte specificul fiecărui popor. Ori această dorinţă este irealizabilă din moment ce înşişi bolşevicii, dupăce au constatat marea rătăcire în care au plutit până astăzi, se întorc la nişte forme de viaţă rupte de marxismul înfocat şi scoase din particularităţile naţiei ruseşti. Şi este curios de constatat, că atât curentul german cât şi cel italian şi chiar cel rusesc, de când el se adapă dela izvoare proprii, au dat dovezi de viabilitate şi rezultate cari dovedesc putere de creaţie, ceeace însemnează că secretul vieţii unui popor stă în a găsi metode de îndrumare caracteristice sub impulsul cărora ele pot să arete toată rodnicia. In aceste condiţiuni însă, formele democratice generale pe care le invoacă umanitarii ca fiind cele mai bune pentru activarea vieţii şi a spiritului unei naţiuni, sunt pure invenţiuni şi trebuesc considerate ca atare. Se face apel totuşi la acestea, pentrucă umanitarismul a croit o formă generală de gândire prin uriaşele mijloace pe care le are la dispoziţie şi mai cu seamă prin propaganda pe care o face în acest sens. De aceea este necesar un adânc echilibru intelectual, pentruca să fi în stare să te lepezi de aceste idei gregare şi să-ţi dai seama de unde pornesc misterele fecundităţii spirituale ale unui popor. Ele nu se incadrează într'un tipar dinainte comandat, ci sunt o rezultantă a străduinţelor istorice prin cari fiecare naţiune a străbătut timpurile.

In Europa şi chiar în Asia, două sunt astăzi formele de viaţă cari vor să se impună şi anume acelea pe cari le-am înregistrat noi în cele de mai sus. Care va ieşi învingătoare, depinde de virulenţa cu care fiecare poate să se dovedească în stare de a crea. Şi când vorbim de creare înţelegem deşteptarea fiecărui ins la o viaţă laborioasă pe seama naţiunii. Nu trebuie să uităm că omul este uman în măsura în care îşi poate da seama de propria sa individualitate. In felul acesta naţionalismul nu exclude umanitarismul, dar îl face dependent de propria sa existenţă. Invăţăturile morale cer o umanitate care să se acopere cu individualitatea, dar pe care să n'o întreacă niciodată, concretizată prin cuvintele: „iubeşte pe deaproapele tău ca pe tine însuţi". Deci întâi existenţa ta pentruca să fie posibilă iubirea faţă de aproapele. Iată cum lucrurile se sistematizează, atunci când gândirea activează şi nu eşti dispus să te împaci cu reflecţii pornite din cumpăniri impersonale.



Cheia Dâmbovicioara

Se pare că şi la noi lupta între naţionalism şi umanism este începută. Va învinge însă desigur forţa pornită din adâncurile sevei noastre morale şi spirituale, căci să nu uităm că avem un tezaur istoric propriu, pe care umanitatea l-a protejat foarte puţin. Dela el să ne adăpăm şi pe baza lui să ne formăm spiritul colectiv, recunoscând disciplina şi ierarhia, deoarece nimic nu-i mai adevărat decât vorbele lui Carlyle: un milion de oameni zeloşi, însă fără conducători, fac mai puţin decât un bun conducător cu un milion de oameni nesupuşi sau nezeloşi.

Ing. GH. BRÂNDUŞ

VISURI

S'apleacă luna spre apus
In norii cei din zare,
Pe-o bancă'n liniște visez
Sub teii plini de floare...

Departe, văd cerul senin
Cu multele lui stele,
In vale-orașul îl aud,
Cum murmură și geme.

Simt în sufletu-mi mișcat
Un dor pribeag cum vine,
Adus de vânt, căzut din cer,
Din stelele senine.

Șoptind din tei florile cad
Și'n păru-mi se anină,
In mângăierea lor te simt,
Icoană'n veci senină:

In farmecul acestei nopți,
Din zarea cea albastră,
Tu vii cântând încetișor
Un basm — iubirea noastră.

In raza ei mai strălucim
Ca stelele, ca luna
Și'n viața noastră o simțim
Odată — numai una.

DAFNA BLAGAIANA

Duhul primăverii

Urc pieptiș, cu greu, în clocot,
Infundându-mi talpa'n lut
Negru, rece, proaspăt, mut.
Sângele-mi aleargă'n tropot.

Dacă n'ar fi brațe lucii
Cu buchete albe, moi,
Imbiindu-mi ochii goi
Să prânzească duh sub nucii

Din delcean, m'aș pierde'n zare.
Astfel, eu pe mâne-mi las
Umbra mea, pierdutu-mi pas
Și mă târăi pe cărare.

De pe candidele țărmuri
Inseilate de zefir
In azur și galben fir,
Mă salută lungi catarguri.

Iar prin vine, dulci suspine
Fugăresc fiori stelari,
Pomi gătiți, zâmbesc florari
Scuturând în vânt rubine.

Mă proștern sub largă poală
De arhaic, verde nuc,
Salutând în sbor un cuc
Beau frumosul ca din oală.

. . . .

Tac, dar simt crescând un umblet
Izvorât din sol, din vânt,
Moale ca un cald cuvânt,
Răsărit din tainic suflet.

Sufletul meu „totul" gară
De un veșnic așteptat
Plânge, râde îmbătat
Ca o coardă de vioară.

Și când buze moi, pe frunte,
Mă sărută lung,
Intre cer și mine-o punte
Se întinde. Vânt de seară
Aripează, rătăcit.
Duhul ierbii m'ancălzit?
Ori un viers de primăvară?

I. MĂNIȚIU



Grigorescu: Pe creasta dealului

ICOANĂ BIBLICĂ

DUH DREPT



Canova: Milostenia

Pe drumul pietros ce ducea la cetatea Sareptei din ținutul Sidonului stăruea bărbătește un drumeț străin. Picioarele lui aspre erau vrăvuite de colb, iar barba stufoasă rourată de sudori. Limba sa era friptă de sete, iar inima arsă de focul râvnei pentru slujba Domnului. De-aceea sorbea din ochi priveliștea zidurilor umbrite de frunzișul codrilor voinici și își zicea în gândul său:

— Am s'aprind ca o făclie cuvântul meu! Am să mă ridic ca focul împotriva păcatului de-aici! Și cei amăgiți și orbiți de duhul cel rău au să înțeleagă odată că viu este Dumnezeul puterilor! Și fiii fărădelegilor vor părăsi cărările nelegiuirilor! Și vor face numai ce este bine înaintea lui Dumnezeu!

Aceste gânduri de lumină îi sporiră mai mult pașii și pe când aluneca soarele spre marea asfințitului, streinul se apropia de poarta cetății. Privind zidurile trufașe, se gândea:

— Unde mi-oi adăposti, oare, oasele trudite, prin astă vatră a răutății? Căci urgisită este pe-aici vorba și haina seminției lui Avram! Iar prieteni, ori cunoscuți măcar, nu am, căci departe-i Tesvitul nașterii mele și n'au amestec ai noștri cu necredincioșii!

In clipa următoare, însă, inima lui simți o șoaptă de mustrare:

— Ilie, alesul meu, de ce se suie neliniștea în gândul tău? Nu porți tu, oare, cureaua înfrânării împrejurul mijlocului tău? Și nu te asemănai mai înainte cu făclia și cu focul? Nu știi tu că pentru omul credinței bolovanul cel mai tare se schimbă'n perna cea mai moale? De altcum, viu este Domnul Dumnezeul tău și nu-și uită el de tine!

O umbră de sfială alunecă peste fața prorocului și oprindu-se el în apropierea porții, începu a iscodi vre-un adăpost pe subt coperișul cedrilor de prin jur. Cum își purta privirea dela copac la copac, zări într'o margine de poeană o femee, care strângea cu sârguință surcele uscate de pe-acolo. Mânile ei harnice îngrămădiră îndată o sarcină de vreascuri. Le legă apoi și porni cu ele spre casă. Spinarea ei se gârbovi de povară și picioarele ei abia pășeau pe urcușul cetății. In fața porții se opri, să răsufle odată. Iși așeză povara pe marginea drumului și își șterse fruntea de sudoare. Tesviteanul o privi cu mai multă luare aminte și se mira de blândețea și de liniștea chipului ei.

— O, femee, de ce nu-l lași și pe bărbatul tău la lucrul ăsta? o întrebă el în glas de milă.

— Sunt văduvă, îi răspunse ea sfioasă.

— Ce faci cu ele?

— Gătesc mâncare la copii.

— De ce-ai pus atâtea?

— Pentrucă șed pe-aproape.

— Unde!

— Aici, lângă poartă.

— Ai, oare, puțină apă pe-acasă?

— Știi că-i încueat ceriul de trei ani și șase luni și apa azi nu prisosește. Noi ne stropim numai limba cu ea. Noi răbdăm, cu mic cu mare, dar pentru drumari o dăm cu bucurie.

— Mi-e tare sete.

— Ți-aduc îndată, ca să beai.

Cu aceste cuvinte ea lăsă acolo vreascurile strânse și alergă într'o răsuflare spre căsuța ei mărginașă, ca să aducă apă de beut celui însetat. Tesviteanul o văzu intrând pe ușa scundă și eșind grăbită cu'n ulcior în mână. Dar abea trecu de prag și el o și opri strigându-i din fața porții de lângă sarcina de surcele:

— Adu-mi și-o bucată de pâne în mâna ta!

La aceste cuvinte fața ei se înroși ca para de rușine și venind la el cu apa îi zise:

— Viu este Domnul Dumnezeul tău, de este la mine 'n casă vre-o bucătură de pâne! Toată

nădejdea mea stă într'un pumn de făină dintr'o vadră şi puţin untdelemn dintr'un ulcior! Vino de vezi! Cu aste vreascuri vreau să gătesc şi bucatele acelea, pentru mine şi pentru copii şi vom mânca şi vom muri apoi!...

— Nu te teme, tu femee, căci Domnul pe cei milostivi îi miluieşte!

— Dacă mai poţi zăbovi însă, eu îţi coc îndată o azimă.

— Zăbovesc, căci îmi caut tocmai un adăpost de noapte, pe-aici prin laturile cetăţii.

— Căsuţa mea să fie adăpostul tău şi masa mea hrana ta! îi răspunse ea în graiul bunătăţii celei mai curate.

Tesviteanul îi luă atunci ulciorul, îl clătină puţin şi află că-i numai puţină apă, pe fundul lui. Gândul său pricepu îndată gingăşia acestui suflet de femee săracă din Sarepta, care-i gata să sufere şi ea şi copilaşii ei orfani, numai ca să poată alina suferinţa altuia. Inima lui i se înveseli în faţa acestei alese frumuseţi duhovniceşti. Şi socotea ce repede s'ar desface încuietorile ceriului şi s'ar deschide porţile ploilor, dac'ar creşte numărul fiinţelor cu suflet atât de distins, încât se jertfesc cu bucurie pentru binele aproapelui lor. Vărsă cu grijă vre-o câţiva stropi în colbul drumului, în semn de jertfă Aceluia dela care pleacă toată darea cea bună şi tot darul cel desăvârşit, binecuvântă apoi apa şi beu.

— Dumnezeul cel viu să-ţi sporească apa în ulcior şi bunătatea în suflet, femee din Sarepta! îi mulţumi în urmă el, înapoindu-i vasul.

— Să-ţi sporească şi ţie şi credinţa şi vrednicia! îi răspunse şi ea luându-i ulciorul. Dar cum îl ţinea în mână, de-odată se înroşi la faţă şi urmă ca speriată:

— Ce taină-i asta, streine, că eu ţi-am dat ulciorul aproape gol şi tu mi l-ai înapoiat aproape plin?...

— Bucură-te fiică a Sidonului, căci mari şi minunate sunt lucrurile Domnului! El toate întru înţelepciune le face! îi grăi el în glasul mângăerii şi porniră spre căsuţa cu copiii orfani de lângă poarta cetăţii. Acolo porniră îndată să pocnească pe foc vreascurile uscate de secetă şi să se rumenească frumos în jar câteva azimioare rotunde, ca nişte mere cari se coc.

— Ţine, străine, de-ţi potoleşte şi foamea! îi grăi sarepteanca întinzându-i cea dintâi azimă luată de pe spuză.

— Dă-le mai întâi copiilor, că s'or uita în gura mea! îi răspunse el cu blândeţe părintească.

— Copilaşii mei ştiu toţi, că datorie sfântă-i cinstea faţă de streini!

El luă atunci azima, rupse din ea o fărâmă şi o aruncă pe jăratec, ca pe-un altar de jertfă, o binecuvântă apoi şi mâncă. Dar după câteva îmbucături, o împărţi copiilor cu buna dorire:

— Dumnezeul cel viu să vă sporească făina în vadră şi dragostea Domnului în suflet!

— Şi ţie harul cel de sus! îi răspunse ea cuviincioasă şi puse mâna pe vadră s'o şteargă şi s'o aşeze la loc. Dar ochii ei limpezi încremeniră de ce vedeau. Vadra era plină de făină.

— Om cu duh mare eşti tu, streine şi nevrednică este casa mea de faţa ta! îi zise ea în glasul uimirii.

— O, femee, viu este Domnul Dumnezeul puterilor şi cade-se să facem cele bune înaintea Lui! îi răspunse el în graiul credinţei. Şi prinse a le povesti minuni din tăria şi bunătatea şi milostenia lui Dumnezeu şi ei îi sorbeau cu sete tot cuvântul, până târziu, când s'aşternu întunerecul nopţii peste cetatea Sareptei şi până-i înmuie somnul. El se lăsă atunci în genunchi şi inima lui vărsă rugăciune caldă către Domnul şi aţipi apoi. Dar peste puţină vreme gemete grele umplură căsuţa. Copilul cel mai mare al văduvei se sbătea cumplit în aşternutul său, ca'n doaga morţii. Săriră şi mama şi fraţiorii în ajutorul lui, dar nu-i puteau alina durerile. Biata mamă plângea neputincioasă lângă el şi inima i-o spintecau cuţitele remuşcărilor:

— Poate că pentru mine şi pentru păcatele mele pătimeşte aşa de greu copilul meu! Poate pentru gândurile mele neînţelepte... Poate pentru cuvintele mele nesocotite... Poate pentru faptele mele nevolnice... Poate pentru rugăciunea mea puţin osârdnică... Poate pentru postul meu ne-



La mănăstire

desăvârșit... Poate pentru milostenia mea prea săracă...

Văzându-i durerea sfâșietoare, s'apropie și Tesviteanul de cel bolnav. Ea cum îl zări îi și grăi cu lacrimi fierbinți în ochi:

— Ce ai cu mine, omul lui Dumnezeu?

— Nu te teme, femee.

— De ce-ai intrat în casa mea, să-mi pomenești păcatele mele?

— Nu păcatele, ci duhul tău cel drept, ca să-l cunoască lumea întreagă!

— De ce vreai dar să-mi omori copilașul?

— Nu pentru moarte, ci pentru viață sunt eu trimis aici! Să știi că tot celce crede, se va mântui!..

Cu aceste cuvinte el își frânse cucernic genunchii lângă așternutul bolnavului și începu o rugăciune aprinsă către Tatăl îndurărilor și îndată se tămădui copilul și sări voios în brațele mamei sale dragi, care plângea acum de bucurie.

— Iată, am cunoscut acum că omul lui Dumnezeu ești tu și cu adevărat cuvântul Domnului este în gura ta! îi strigă ea între lacrimile mulțumirii.

— Iar tu, cu duhul tău cel drept, pildă neapusă vei fi lumii, pân' la sfârșitul veacurilor!...

A. NANU

PEISAJ

Cerul astăzi i-o livadă
Unde crește soarele
Până seara, când din iarbă
Cresc, bumbuște, stelele.

Nebunaticul luceafăr
Joacă o oglindă,
Ca să vadă jos un nufăr —
Alba lui hlamidă.

Când ar ști bătrâna lună
Cât e de amarnic,
L'ar închide jos în umbră
Și nu i-ar da praznic.

O tăcere ca de piatră
Doarme peste lume,
Doar o cioară sus pe creacă
Se strigă pe nume.

Mă! viteaza de lăcustă
Și-a sclântit piciorul!
Soața-sa încet o mustră
Țârâind glăsciorul.

— Daca-i ști în lumea largă
Câte se întâmplă,
Ți-ai uita de toate 'n grabă
Greerul când cântă.

— Uf! sărute-l șapte iele
Licurici obraznic,
A trecut cu nasu'n stele
Făr' să ceară praznic.

— Sunt eu floare sau nimică,
Cine cata-a spune?
Numai el că-i din opincă
Făt cu două nume.

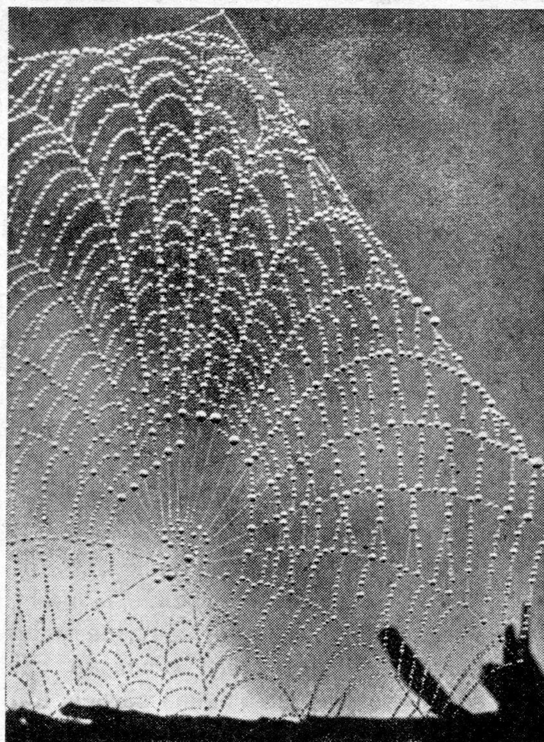
— Taci cumătră, lasă ura,
Nu vezi că-i nevolnic?
Când vorbește cască gura
Cât un lat de colnic.

— Nu te supăra vecină
Pentru ăst venetic
Numai soarele să vină
Și-o să-și dea în petic.

Tot certându-se în șoaptă
Cel de Sus le-aude,
Și trimite leac de sfadă
Roua să le ude.

Și tăcerea se deșiră
Intr'un ritm molatic
Numai gândul se închină
Singur, singuratic.

GH. NOVEANU



Mărgăritare de rouă

PRIN SATELE DIN ZARAND

BAIA DE CRIȘ



Iana: Peisaj

Este fosta capitală a desființatului comitat Zarand în care prefectul Pipoș a introdus limba românească în locul celei ungurești, ca limbă oficială. La ziua împăratului două steaguri mari fluturau pe edificiul localului prefecturei; unul austriac era îndreptat spre Viena, altul românesc era îndreptat spre Ardeal. In Baia de Criș a închis ochii pe vecie — pe banca unui covrigar — eroul intrat în istorie, la douăzecișipatru de ani, Avram Iancu. La marginea acestui orășel este un mormânt foarte proaspăt, dar foarte uitat: E mormântul lui Amos Francu, unul dintre cei mai buni apărători ai acestui oropsit popor. A murit sărac, dar iubit ca nimeni altul de Moții săi.

Astăzi Baia de Criș e un sat insuportabil și inepuizabil de trist. In zilele de târg săptămânal se adună aici toți nenorociții cari se sbat între viața cu care nu mai au ce face și între moartea care nu vrea să-i primească. Vezi aici adunați orbi, schiopi, oameni lipsiți de mâini etc. etc. Am văzut pe un invalid, care și-a pierdut o mână la Tisa, întinzând mâna ceealaltă ca să ceară un leu dela un mare bogătaș, fost trădător în armată, și fără să vreau m'au podidit lacrimile.

Intr'un colț, un fecior slab, netuns, desculț, aduna rămășițele dela masa unui negustor, disputându-și prada cu câțiva câini flămânzi. Am stat mult de vorbă cu acest nenorocit. Am aflat astfel că se numește Culai, că tatăl său zace undeva pe câmpul de luptă, desigur fără cruce la căpătâi, că mai are patru frați și o mamă săracă, toți bolnavi de tuberculoză. „Și pe mine mă doare pieptul; și spatele mă dor și tușesc și asud tare când merg mai mult la drum". A plecat în lume să aducă ceva merinde pentru cei de acasă. Dar să-l las mai bine pe Culai să-și spună singur durerea: „N'ași fi plecat de acasă dela noi pentru nimic în lume, că mi-s dragi tare locurile de pe aici, dar nu mai avem nimic de mâncare, nu avem nici casă și frații mei nu au opinci în picioare. Mama, săraca, m'a condus până la marginea satului și mi-a spus apoi: „Vezi, Culai al mamei, de te întoarce pe sărbătorile Crăciunului, să avem și noi bucurie cât de cât de nașterea Mântuitorului". Dar eu nu m'am uitat în ochii ei, că-mi era frică să nu mă pornească plânsul și pe mine. Și am plecat fără să mă mai uit înapoi, dar tot m'a tăiat jalea și am plâns ca atunci când am auzit că a murit tata, dar n'am îndrăznit să-mi șterg lacrimile dela ochi, ca să nu mă vadă mama, că simțeam eu, că se uită după mine. Numai când am ajuns departe, am dus mâna și mi-am șters lacrimile".

Mi-a povestit apoi, Culai al mamei, cum a bătut la prima poartă, la o doamnă căruntă care ținea în brațe un cățel și-i dădea lapte cu biberonul. Pe Culai l-a dat afară, ba a mai și strigat la el, fiindcă i-a speriat cățelul. A mai încercat la multe case mari, dar de nicăeri n'a primit măcar un colțișor de pâine. Așa s'a deprins el să cerșească numai dela cei săraci.

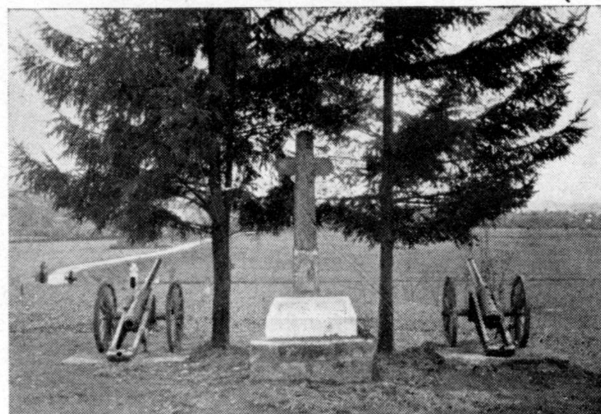
— Și ce ai de gând să faci acum, Culai?

— Mă duc în lume!

A plecat doinind un cântec foarte des auzit în Zarand, un „șlager" veșnic la modă:

Mâncatu-s, Doamne, de rele,
Ca holda de păsărele

Prof. IOAN MARTIN



Țebea: Mormântul lui Avram Iancu

„MINUNI IN VREMEA NOASTRĂ EU CRED A SE MAI FACE..."

ŞI EU AM FOST LA MAGLAVIT

Lumea întreagă doreşte să aibă un Dumnezeu-Tată, un Părinte, care aude şi îndeplineşte ruga neamurilor. Martoră ne este Biblia şi istoria popoarelor, că Dumnezeu de milioane de ori a ascultat şi a îndeplinit rugăciunile îndreptate către El şi prin minuni dumnezeeşti a răspuns la rugăciunile oamenilor.

In ziua marelui năcaz aşa a strigat către ceruri Moise: „Doamne dacă nu auzi rugăciunea mea, şterge-mă din cartea în care m'a înscris mâna Ta"; şi Dumnezeu l-a auzit, a nimicit pe Faraon în mânia Lui sfântă. In calea lui Hristos ieşi un orb şi striga: „Doamne miluește-mă". Isus l-a întrebat pe el: „Ce vrei să-ţi fac"? Orbul a cerut să poată vedea şi din acel moment a văzut, prin minune. Psalmistul ne spune: „Tu asculţi rugăciunile, de aceea se pleacă Ţie tot trupul". Prin urmare celce nu crede în minune, nu crede nici în rugăciune, iar fără rugăciuni rostite către Dumnezeu şi către puterile cereşti, nu este religiune. Celce are religiune, trebue să rostească rugăciuni, căci părăsirea rugăciunii este cel mai mare păcat. Ori cât de mult nu ar vrea omul, sufletul vrea să creadă într'un Dumnezeu creator, într'un Dumnezeu purtător de grijă şi Ocrotitor al creaturilor sale; într'un Dumnezeu Mântuitor şi într'un Dumnezeu făcător de minuni.



La biserică

Sfânta Scriptură plină este de minuni săvârşite de Dumnezeu pentru aleşii săi. Dar aceste minuni şi astăzi stau învăluite de tainica putere cerească şi nu putem găsi în ele nici o parte omenească. Ar fi o vastă înteprindere să vorbim aici despre fiecare minune din sfintele Scripturi. Vom înşira doar câteva.

Moise, în pustie, fără apă şi hrană, a lovit cu toiagul în stâncă şi a ţâşnit apă din stâncă, din care s'a adăpat întreg poporul şi vitele lui. Dela ceruri a cerşit hrană pentru fraţii săi flămânzi şi din ceruri a căzut lor, zi de zi mană cu care s'au hrănit.

Isus a certat vântul şi valurile mării, cari s'au înfuriat pe când dormea în corabie şi era gata să înece corabia cu apostolii cari pescuiau. „Scoală, Doamne, că ne prăpădim" strigau înspăimântaţi apostolii. Isus a strigat furtunii să tacă, aşa cum strigăm noi cânelui ce latră. Şi valurile s'au liniştit, furtuna a amuţit ca prin minune dumnezeiască, iar apostolii se minunau de puterea lui Isus. De sigur, ascultat-au porunca Lui şi vânturi şi valuri, căci El este Stăpânul lor. Indrăcitul din Gadara, care-şi rodea frânghiile şi rupea lanţurile, era spaima unui ţinut întreg. Isus era însoţit de apostolii săi favoriţi. Indrăcitul le venea în cale cu un zgomot asurzitor şi cu o furie înspăimântătoare. Apostolii s'au ascuns de spaimă după tufe şi cu respiraţia reţinută aşteptau să scape de el. Dar pe neaşteptate, ca prin minune, deodată se făcu o mare tăcere în jurul lor. Scoţându-şi capul cu mare curiozitate, spre uimirea lor văzură pe îndrăcit îngenunchiat la picioarele lui Isus, gol, fără îmbrăcăminte cu trupul acoperit de rane, de lovituri şi de sânge, îmblânzit, vindecat, iar Isus privind cu milă adevărat dumnezeiască în ochii lui turburaţi. Minunea s'a săvârşit, îndrăcitul a fost vindecat de Isus, care este stăpânul forţelor naturale, dar şi a furtunilor din sufletul omenesc.

Femeia bolnavă care suferea în neîncetată pierdere de sânge, după 12 ani s'a apropiat de Isus cu credinţă, pe furiş a atins faldurile îmbrăcămintei lui Isus şi ca prin minune, fulgerător s'a vindecat de boala sa grozavă; izvorul pierderilor de sânge a secat deodată, căci El este izvorul tămăduirilor minunate, El este doctorul ceresc, care a purtat durerile noastre şi noi prin ranele Lui ne vindecăm.

Isus însoţit de Maria şi de Marta s'a apropiat

de mormântul în care zăcea mort, de 4 zile, Lazar. Isus strigă cu glas tare: „Lazăre, ție-ți zic, scoală și ieși afară“ — și mortul a înviat.

Dar Isus-Dumnezeu nu numai atunci a făcut minuni prin vindecarea orbilor, a schiopilor, a paraliticilor și prin învierea lui Lazăr, ci a săvârșit minuni în toate timpurile.

Prin minune a scăpat dela moarte Mihai Viteazul, când era banul Craiovei; din prea mare iubire cu care era înconjurat de tot poporul, vrășmașii lui l-au pârât domnului său și a fost condamnat la moarte. Mergând către locul de execuțiune a intrat în biserică și acolo s'a rugat în genunchi, la icoana sfântului Nicolae. Călăul ridicase paloșul să-i taie capul, dar a înmărmurit fără să poată lovi, căci Dumnezeu avu grija ostașului care era chemat să lupte pentru creștinism contra păgânilor și călăul n'a mai văzut înaintea sa fața osânditului Mihai, ci chipul sfânt al făcătorului de minuni Nicolae, care l-a oprit să lovească pe ostașul Domnului, care avea să înfiripeze și visul de veacuri al unui popor păstrător de credință.

O minune este și învierea de astăzi a neamului românesc, pentrucă trupul acestui neam cinstit a fost sfâșiat în atâtea părți și îngropat a fost în mormântul celor mai negre suferințe. Ardealul în groapa martiriului lui Horia și în groapa durerilor înebunitoare ale lui Avram Iancu; Bucovina în mormântul uitat al marelui sfânt dela Putna; Basarabia și Moldova expuse desființării cnutului rusesc; Muntenia sortită să fie slujnica păgânilor turci.

Cu abia 100 de ani în urmă, considerați am fost drept morți. Dar minunea dumnezeiască s'a produs și la lespedea de pe mormântul îngropării noastre. Isus s'a apropiat și de mormântul nostru, ca de groapa lui Lazăr și strigat-a cu glas cerescporuncitor: „Trezește-te din somnul cel de moarte, Române, și cuprinde în brațele tale vânjoase pământul făgăduinței și îndeplinește-ți chemarea ta de neam creștin, încă dela sfântul tău botez“.

Morți am fost și am înviat, și ne bucurăm cu toții de slăvita noastră înviere, săvârșită prin minune dumnezeiască.

Că Dumnezeu are planuri mari de îndeplinit prin credința strămoșească a neamului românesc, ne-a dovedit-o prin sfânta Sa arătare ciobanului, cu ocupațiune și cu nume simbolic, ciobanul Petre dela Maglavit.

Zi de zi se produc minunate întâmplări în locul arătărilor dela buturugi: orbii primesc darul vederii, surzii aud, paraliticii încep să meargă, muții vorbesc, cei cu suferințe sufletești aflâ mângăiere, cei cu dureri corporale găsesc alinare, cei fără credință se întorc la altarul credinței strămoșești. Cine nu cunoaște astăzi zeci și zeci de cazuri de vindecări prin minunea dumnezeiască dela malul Dunării maglavitene?

Iată dar, că Dumnezeul minunilor nu stă nici astăzi în lenevitoare nelucrare și nici în ura zgârceniei. Din contră, dacă tu crezi, poți vedea neîntrecuta măreție a lui Dumnezeu la tot pasul. Deschide porțile spitalelor și vei întâlni mulțimea vindecărilor minunate. Mulți au intrat cu inima tremurândă de dureri și de desnădejde și s'au vindecat ca prin minune. Alții încrezători în puterile lor și încrezuți în știința doctorilor, dar fără nici o licărire a credinței în Dumnezeu, n'au mai ieșit vii din spitale.

Deschide sala de operațiuni din spitale, unde zi de zi se produc operațiuni minunate, prin inspirațiunea și prin intervențiunea puterilor celor cerești. Nu există nici un chirurg creștin, care să nu recunoască dureroasa limită a forțelor și a științei sale, dincolo de care există totuș o forță supranaturală, care aduce vindecarea minunată, peste orice calcul și așteptare omenească. Nu zadarnic scriu unii chirurgi pe ușa salelor de operațiune: „Doctorul operează, dar Dumnezeu este celce vindecă“. Doctorul își face datoria sa de om al lui Dumnezeu și de învățat prin știința cunoștințelor dăruite tot de Dumnezeu.



Clopotnița Mănăstirii Sâmbăta de sus Maglavitul Țării Făgărașului



Botez ortodox la Șugag

E măreață, plină de îndrăzneală și e nobilă munca doctorului, dar toată strădania lui rămâne zadarnică dacă deasupra nu planează, nevăzută, milostivirea și ajutorul Celui Prea Inalt.

Tot așa întâlnim minunea în fabrici, în stradă, pe câmpuri de luptă, unde un glonte trimis de mână vrăjmașe a ucis prietenul tău care era la câtiva centimetri de tine. Oare o întâmplare oarbă a fost asta sau mai mult o minune din calculul cereștilor puteri cari te-au ocrotit?

Nu de mult la Bled, moștenitorul tronului iugoslav, este scăpat dela înălțimea balconului. Dar scapă de moarte prin adevărată minune: un înger îmbrăcat în straie de soldat, prinde din sborul către moartea sigură prințul; da, pentrucă cerul știa deja de atunci că poporul acesta va fi văduvit de eroicul lui rege, prin păcătoasă mână de criminal.

De curând, la Geneva, un copil este scăpat din etajul al cincilea în strada cu plină circulație. O trăsură era în trecere pe acolo. Copilul era căzut chiar în clipa când caii alergau în goană să-l turtească. Ca la o poruncă strașnică, venită din ceruri, caii se opresc brusc în fața copilului căzut. Copilul teafăr aleargă și spune mamei sale desperate că nu i s'a întâmplat nimic, căci: „îngerul meu păzitor — zice — l-am văzut mamă că m'a prins cu o mână pe mine, iar cu altă mână a oprit caii din goană și m'a mântuit".

Un cucernic duhovnic se trezește noaptea din somn și simte o irezistibilă poruncă să plece la casa unui credincios al său din sat. Ajuns la el mărturisește că nu știe de ce anume a fost nevoit să vină. Credinciosul i-a dat tâlcul, zicându-i: „Dumnezeul minunilor te-a trimis, căci iată frânghia cu care voiam să mă spânzur, dar acum mă împac cu voia Celui de sus, care te-a trimis să mă mântuiești. Fie binecuvântat Tatăl ceresc și sfinția ta blagoslovit să fii, cel ce-ai venit în numele Domnului!"

Intr'un spital zăcea un bolnav, suferind de o boală îngrozitoare, care urma să fie operat chiar a doua zi, dar bolnavul petrecu toată noaptea în rugăciuni și groază înspăimântătoare; și minuneaminunilor, dimineața doctorii au constatat că bolnavul se vindecase în mod miraculos și se minunau cu toții de tainica vindecare. Dar nu încape nici o umbră de îndoială aici, că Dumnezeu este Doctorul-doctorilor, care stăpânește izvorul tămăduirilor și toate vindecările dela el sunt.

Poate se va întreba cineva dintre cinstiții cititori cum se poate să militeze un medic, cu atâta convingere, pentru credința în minuni? Răspunsul meu este cinstit, onest, sincer și categoric. Cred în puterea rugăciunilor deja prin moștenire dela părinții și bunicii mei, preoți-slujitori smeriți ai altarului Mântuitorului Isus. Cred în posibilitatea minunilor, căci minuni s'au îndurat să săvârșească, în multe rânduri, Puterile cele Prea Inalte cu celce scrie aici aceste rânduri. Din ghiarele răcite ale morții, din suferința neagră a mizeriei orfanilor, numai prin minunata milostivire a Cerului a scăpat el. Crede în destinul călăuzit de divinitate, care a întrebuințat ca simplu și devotat instrument, prin care s'a realizat — ca prin adevărată minune — un spital, dăruit sfintei Biserici, care spital niciodată nu ar fi fost posibil să se creeze cu forțele mărginite și singuratice ale unui om.

Dar iată încă un puternic motiv de nezdruncinată credință în minune: Nu sunt decât doi ani, de când știința medicală l-a condamnat la moarte în mod irevocabil, susținând că sufere de cancer al gâtlejului. Așa știa știința medicală, dar sentința s'a apelat la forurile Judecătorului Prea înalt, unde s'au angajat să pledeze cu vervă neîntrecută protectori-sfinți, recunoscuți în lumea suferinzilor prin devotamentul lor de neobosiți susținători ai celorce recurg la ajutorul lor prin rugăciuni smerite și repetate. Vindecarea s'a produs în mod miraculos, fără nici o operațiune, ci prin puterea minunii dumnezeești.

Este mare numărul vindecărilor prin minuni, exoperate de puternici sfinți ai lui Dumnezeu, cari știu să-și petreacă viața lor cerească, făcând bine, pentru cei de pe pământ, asupra cărora, prin intervențiunile lor se revarsă adevărate ploi de binefaceri.

Ajutorul sfinților din ceruri și scăparea ome-

nirei este Răscumpărătoarea Maria, Maica Domnului, care este ocrotitoarea lumii. „Dacă n'ar fi stătut ea înainte, cine ne-ar fi mântuit pe noi de atâtea nevoi?“

Fără nici o exagerare putem afirma, că menținerea în viață a lumii acesteia, înlănțuită cu păcate înfricoșetoare, se datorește proteguirei plină de milă, venită dela Maica Domnului și dela sfinții cari au trăit cândva în valea plângerilor omenești și tot acești puternici sfinți ai lui Dumnezeu încearcă împăcarea oamenilor cu Dumnezeul dreptății și al minunilor, prin care minuni Dumnezeu caută să ne convingă să ne apropiem de El.

Fericit este celce simte focul și flacăra credinței în sufletul său de creștin. Iar celce nu crede să se roage suspinând către Dumnezeu, să ajute necredinței lui, întorcându-se dela întunericul ei la lumina credinței.

Celce crede, poate învăța din orice minune ceva despre minune, care are un scop moral și o valoare etică, deci nu este fără rost.

Minunea ne învață, mai întâi, că ea se întâmplă spre slava lui Dumnezeu, El fiind *Minunea Eternă*, fără de început și fără de sfârșit.

Minunea este făcută spre mântuirea oamenilor. Prin minune a fost scăpat fiul lui Isac dela înjunghierea jertfelnică.

De multe ori minunea este spre mustrarea păcătoșilor. Soția lui Lot a fost prefăcută în stâlp de piatră cu privirea întoarsă către cetățile cufundate în păcate.

Dumnezeu face minuni mai ales pentru fiii săi; iată pentruce Neamul Românesc întreg, fără deosebire confesională, trebue să se simtă în măsură neasemănată de măgulit de atențiunea intenționat dată de Ceruri, fratelui bun creștin dela Maglavit. Dacă recunoaștem cu toții existența minunii, pentruce să nege o parte a fiilor acestui neam posibilitatea arătărilor minunate dela buturugile maglavitene?

(Va urma) Dr. EUGEN NICOARĂ

CRONICĂ ȘTIINȚIFICĂ

Știința și răsboiul

Știința și-a dat în toate timpurile aportul său pentru pregătirea și executarea răsboaielor. Incepând dela Archimede, care a aprins corăbiile Romanilor întrebuințând oglinzile și până la inginerii din șantierele de azi ale armatelor, învățații tuturor timpurilor și-au pus priceperea lor în slujba apărării patriei. Nu numai că statul a întrebuințat toate realizările științei pentru a-și creia arme și mijloace noi de apărare, dar se poate spune că există cuceriri ale științei cari au fost favorizate și accelerate de răsboiu. E suficient să amintim gazele asfixiante și perfecționarea avioanelor.

Se pare că răsboiul tinde să devină o actualitate pentru Europa. Această impresie ne-o lasă nu numai veștile de pe teatrul luptelor deja existente, dar toate preocupările oamenilor. Răsfoind revistele streine ești frapat de importanța care se dă pregătirii de răsboiu. In statele mari, cari își împart Europa în zone de influință — și mâne poate în colonii!... — știința tehnică și industria lucrează de ani de zile în șantiere și arsenale pentru viitoarele răsboaie, pe care reprezentanții acelorași țări la Geneva, tind să le îndepărteze. De dragul păcii?... Se pare că numai din necesitatea de a-și termina fiecare, pregătirea începută.

In vederea focului care se va deslănțui poate, statele nu precupețesc nici un sacrificiu pentru pregătirea științifică a răsboiului. Știm cât s'a făcut în privința aceasta în Rusia, care a întrebuințat cea mai mare parte din veniturile Uniunii, pentru armament. In Leningrad s'a creiat o Academie de științe, care ocupă un loc de frunte în organizarea statului. Academia de științe are 93 de membrii și o bibliotecă cu peste 4 milioane de volume. Ce importanță dă statul acestei Academii se poate vedea din următoarele cifre: bugetul ei este în anul acesta de 45 milioane de ruble, față de 4 milioane cât era în 1928!

Dar să ne întoarcem la țările... pacinice, In America, Anglia, Franța și Germania se cheltuesc miliarde pentru cercetările științifice, cari să descopere cele mai sigure, mai noi și dacă se poate, cele mai secrete arme de luptă sau să le perfecționeze pe cele de azi. Ele au creiat laboratoare speciale pentru studiul fiecărei arme în parte. Amintim, ca exemplu, numai uzinele unde se studiază sborul avioanelor, plutirea vaselor de răsboiu, a submarinelor, rezistența blindajelor la bombardament, etc.

Până acum, ca să studieze, de exemplu, sborul avioanelor, se făceau modele mici — un fel de jucării — și observările ce se făceau la aceste modele se aplicau și la avioanele mari. Evident, de multeori concluziile nu se potriveau cu realitatea. Astăzi în țările mai sus amintite există uzine unde se studiază avioane (și submarine) în mărime naturală. In niște tuburi enorme de beton armat se fixează avionul cu pilotul și aparatele de observație în interior. Niște ventilatoare uriașe (cu diametre de peste 10 m.) produc un vânt artificial care are acelaș efect cașicând avionul ar sbura cu viteza de 180—200 km. pe oră.

Italia fascistă n'a rămas mai pe jos. Fascinată de personalitatea ducelui n'a creiat numai câmpuri şi oraşe din bălţi şi mlaştini, ci a scos ca din pământ, industrii noi şi centre de cercetări ştiinţifice. O construcţie foarte recentă pentru studiul avioanelor şi în special al hidroavioanelor s'a inaugurat în 1935. Un oraş întreg de uzine s'a construit în acest scop, în apropierea Romei. Dimensiunile, materialul şi tehnica întrebuinţate întrec puterea noastră de închipuire.

Tot în aceste ţări, în alte laboratoare şi uzine, se cercetează mijloacele cele mai sigure de a semnala prezenţa şi a stabili poziţia precisă a unui avion, oricât de sus ar fi el, cu ajutorul razelor infraroşii, raze cari abia au ieşit din laboratoarele savanţilor.

Se caută — şi s'a ajuns la frumoase realizări — mijloace de-a conduce avionul fără pilot, dela un post de conducere de pe pământ; a construi vapoare — vase fantomă — fără echipaj, conduse prin raze electrice; a construi tancuri fără ostaşi, conduse din adăpost... şi câte altele.

Ne oprim aici, căci e suficient să se vadă cât cheltuesc alte state pentru pregătirea ştiinţifică a apărării naţionale. Ce face statul român în această direcţie? Puţin, prea puţin. Şi e păcat. Căci răsboaiele de mâne se pregătesc nu numai în armata activă, prin instrucţia militară. Ele se pregătesc în special în două mari domenii: în sufletul naţiei şi în laboratoarele ştiinţifice. Pentru primul domeniu nu e locul să vorbim aici. Laboratoarele ştiinţifice, însă, e vremea să se încurajeze şi la noi de către autoritatea de stat. Căci răsboiul de mâne va fi — după toate semnele — răsboiul *ştiinţei* ţărilor respective.

A. CREANGĂ

NOTE DE DRUM

PRIN ŢĂRILE APUSENE

MERANO

Dela Bolzano la Merano sunt exact 30 km. şosea de asfalt care duce aproape de râul Adige şi intră imediat între munţi înalţi, cari nu deschid drumul decât spre Bozen, făcând astfel din Meran oraşul cel mai scutit de vânturi din Europa. In drum, la un km. după eşirea din Bozen la stânga coteşte şoseaua care duce spre pasul Mendola, iar înainte şoseaua mea trece prin două sătuleţe pitoreşti cu reclame mari de hârtie pentru Meran*o* în care litera *o* este ştearsă sau ruptă, desigur de locuitorii germani de pe aici cari încă nu se pot împăca cu numele italienesc al oraşului care făcea odinioară parte din Austria şi se numea „Meran im deutschen Südtirol". In adevăr, după un „Memoriu asupra frontierelor Austriei germane" prezentat conferinţei păcii în anul 1919, sunt în teritoriile atribuite Italiei, până la limita Brenner-ului, 221,266 Germani, 6661 Italieni şi 12,290 Laddini; va să zică o majoritate germană în care latinii nu contează. Statistica aceasta făcută de austrieci desigur e falsă. In sutele de ani cât au stăpânit austriecii teritoriile italiene desigur au fost desnaţionalizaţi sute de mii de *ladini* în tirolul italian de acum şi în tirolul austriac de azi, aşa că prin anexarea către Italia a unei părţi din Austria s'a făcut o dreptate aşteptată, redându-se sutele de mii de ladini patriei lor adevărate, care o să le redea limba lor latină întocmai cum trebue să facem noi cu aşa numiţii secui din cari mai mult de jumătate sunt români cari prin vitregia vremurilor şi-au uitat limba românească.



Merano: Promenadă

Aproape de intrarea în Merano opresc automobilul să iau benzină „Cremin", benzină românească pe care o lifrează societatea *Creditul Minier* din Bucureşti şi pe care aci în Italia o plătesc cu 22 Lei litrul.

Intrând în Merano, îl găsesc în soare şi în plin „sezon", deci plin de lume care în faţa Ca-



Merano în plin sezon

sinoului și pe străzi se înghesue ca la noi pe Calea Victoriei. In adevăr „sezonul" la Merano este toamna târziu și primăvara curând, când clima aci este mai blândă decât în oricare regiune a Europei, dovadă palmierii cei mulți cari cresc în grădini și parcuri. Automobile peste automobile se înșiră dealungul străzilor frumosului oraș climateric; cele mai multe venite din Germania, apoi din Austria, astfel încât limba germană aci se aude ca și la Innsbruck sau München. Văd și un automobil dela Cairo și opresc imediat lângă el, par'că l-aș cunoaște. Micul meu „cabriolet" de două persoane pare un puiu pe lângă „master"-ul dela Cairo, de 7 persoane. Impreună cu șoferul stăm de vorbă și-i spun și lui cu drag de cele 2 săptămâni petrecute de mine în capitala Egiptului, iar el îmi povestește despre drumul lui cel lung făcut pân' aici: dela Cairo la Alexandria cu „mașina"; iar de aci cu mașină cu tot, pe un vapor italian care i-a adus până la Triest unde au debarcat în Italia.

Deși are abia 2000 locuitori (1926), Meranul are peste 90 hoteluri, bae comunală așa cum n'avem la București și un teatru impozant. Intr'un an trec, opresc, rămân, revin peste o sută de mii de persoane streine cari caută distracții, liniște, odihnă, climă caldă și adăpost contra vânturilor. Acest orășel iubit de Dumnezeu, fiind înconjurat de munți înalți dela 2000—3500 m., este astfel complect scutit de vânturi, împrejurare care îl înzestrează cu o climă constantă și caldă. Iarnă există și aci dar foarte ușoară; vegetația începe în Februarie; palmierii, portocalele, lămâile și mandarinele cresc în grădini. La altitudinea de 340 m. Meranul are climă uscată, cer senin (într'un an sunt abia 50 de zile de noroase), așa că aci și frigul de iarnă poate fi suportat mai ușor decât în alte regiuni. Persoanele cari iarna au trebuință de o climă călduroasă din cauza sănătății lor șubrede, caută stațiuni climaterice așezate mai spre sud, cum ar fi malul lacului Garda, Sicilia sau Egiptul; acele persoane însă cari nu sunt prea sensibile la frig, găsesc în Meran lacul lor favorit și iarna. Aproape nu există stațiune climaterică de iarnă mai ideală decât aci.

Asemănător climei Meranului, *la noi* ar fi clima de pe toată valea Lotrului care începe dela revărsarea lui în Olt cu satul „Văratec" — nume simbolic poate pentru clima lui „văratică" în toate anotimpurile — împreună cu localitățile Brezoiu, Mălaia și Voineasa — sat cu ierni dulci și veri răcoroase — și mai departe până la izvoarele lui de sub Parângu, izvoarele Lotrului cu altitudine de 1400 metri și unde se poate străbate cu automobilul până la această înălțime, unde găsim o regiune închisă complect de munți și largă, și unde pe o distanță de 4 km. te plimbi pe jos sau cu mașina pe un drum drept ca pe masă. Totuși înălțimea de 1400 m. diferențiază regiunea aceasta de Meran. Adevăratul „Meran" românesc ar fi sătulețul de 120 suflete numit Ciunget, așezat pe valea Latoriței la 7 km. distanță de revărsarea acestuia în Lotru. Ciungetul e așezat ca într'o căldare. Este deci scutit complect de toate vânturile și are altitudine de 360 m. — aproape altitudinea Meranului (340 m.). Valea în care e așezat Ciungetul însă e foarte strâmtă și nu s'ar putea întinde în viitor, așa cum e valea râului Adige la Meran.

Seara în „Kursalon"-nul din parcul din Meran ascult orhestră simfonică stând la masă și consumând, așa cum fac toți ceilalți oaspeți ai Meranului veniți din toate țările Europei. E lumea bună, burgheză, modernă, bogată sau îmbogățită a continentului nostru, venită să-și petreacă concediul, sau spleenul, să-și vindece plictiseala, să-și petreacă luna de miere aci, să-și aducă iubita aci, să-și vindece nefrita aci, să-și liniștească bătăile inimii, să-și vindece anemia și cloroza aici în Meranul binecuvântat și binefăcător...

A doua zi fac o plimbare cu automobilul prin tot Meranul: mă urc în Maia alta (Obermeis) prin grădinile minunate de unde ai o priveliște asupra întregii văi a Adigelui cu munții veșnic acoperiți de zăpadă, mă urc pe drumul care duce la St. Leonardo, satul nașterii lui Andreas Hofer, erou tirolez, și privesc spre pasul Jaufen (Passo Giovo) aducându-mi aminte de acum doi ani, când am trecut acel pas tot în automobil, venind din Innsbruck peste Brenner și când scoborînd pasul înalt de 2129 m., din răcoarea muntelui am simțit dintr'odată că mă moleșesc ca și când m'aș fi apropiat de un cuptor cald: era clima caldă a Meranului de care m'apropiam.

Cât vezi cu ochii, numai grădini bine îngri-

jate, vii, vestitele vii ale Meranului cu cura de struguri vestită în toată lumea, palmieri, cactuși, promenade lungi și minunat îngrijite, femei și domnișoare frumoase, vardiști în costum negru și pălărie ca a lui Napoleon, străzi curate și spălate în fiecare zi, iar departe munții înalți de peste trei mii de metri, munții cari apără de vânturi regiunea Meranului. Intr'o luncă, un mic raiu: opresc mașina să mănânc portocale. De-abia încep să curăț coaja fructului parfumat, o cerșetoare s'a apropiat de fereastră cerându-mi câțiva centesimi. E nemțoaică, cu fața suptă, dinții cariați și părul deschis și de o coloare nehotărâtă. — De ce nu mergi la lucru? o 'ntreb eu. — Nu capăt de lucru; aici numai italienii capătă de lucru, îmi zise ea. — De ce nu te duci în Austria, dacă spui că ești nemțoaică și aici n'ai ce face? încerc eu s'o descos. Dar nu mi-a mai răspuns la întrebare. — Unde locuești? o 'ntreb iarăși. — Uite aci! și 'mi arată un șopron acoperit cu scoarță; aci locuesc cu bărbatul meu și iarna și putem sta aci, fiindcă la Meran nu prea ninge și nu e prea frig nici iarna.

Scoborându-mă în oraș, mașina mă duce pe străzi pardosite, curate, printre vile încunjurate de flori și de viță de vie, cu stăpâne sau chiriașe brunete sau blonde, pe cari soarele Meranului le face să fie veșnic vesele, zimbitoare și ispititoare.

(Va urma) Dr. EUGEN DOBROTĂ

VITRINA CARȚII

CRONICA LITERARĂ

Ionel Teodoreanu: LORELEI, roman. Editura „Cartea Românească", București.

Ultimul roman al prozatorului moldovean ne încântă prin poezia iubirii și prin farmecul limbii. Profesorul și scriitorul Catul Bogdan, un estet, un izolat în turnul de fildeș, întâlnește, în drum la o comisie de bacalaureat pe *Luli,* eleva de liceu care va deveni viitoarea lui soție, îi va da un nou sens vieții și va dispărea în noaptea poeziei ucigătoare, răpind cu sine destinul bărbatului.

Această Lorelei moldoveancă este o creație dintre cele mai suave din galeria eroinelor de roman românesc: prin tinerețea ei vaporoasă, prin sburdălnicia nevinovată, prin acel indefinisabil mister feminin, care se desprinde din întreaga-i făptură. Ea este alături de Olguța din „Medelenii", de Sașa lui Duliu Zamfirescu și Adela lui G. Ibrăileanu cel mai frumos omagiu închinat vitalității și grației romåncelor. Cu puțină sinceritate recunoaștem bucuros, că ne-am amorezat și noi de Luli și că dl Teodoreanu a reușit să sintetizeze în eroina sa idealul femenin al tuturor intelectualilor din clasa burgheză, care astfel găsesc cel puțin în artă realizat visul lor de totdeauna.

Construcția romanului este cea clasică: sentimentală și totuși realistă. Verosimilul nu ne neliniștește din moment ce ne lăsăm răpiți de acordurile simfoniei erotice. Figurile secundare sunt bine conturate și pot părea chiar tipice pentru un anumit mediu ieșan, romantic și desuet, totuși real și interesant. Catul Bogdan, prietenul Nathan — simpatic intelectual evreu, trăindu-și viața prin alții și pentru alții — femeile de serviciu: Dadaia și Haziaica, au fiecare personalitatea lor distinctă și vie. Firul povestei e bine țesut c'o nuanță de roman beletristric, așa cum le cetiam odinioară în periodicul nemțesc: „Die Gartenlaube".

Este dl I. Teodoreanu un poet epic sau un poet liric? Mai bine zis prevalează în arta Domniei Sale poezia sau povestirea? Ar fi greu de spus. Mai mult: suntem înclinați a surprinde chiar în această intimă corespondență dintre lirism și epicism nota caracteristică a scriitorului.

Intr'o viitoare istorie literară se va consemna poate faptul extrem de interesant al romantismului moldovenesc. Nicio provincie românească nu este așa de prielnică poeziei ca Moldova. Nici într'o altă regiune a țării nu găsim atâta efuziune lirică, o atât de sinceră și profundă melancolie, un atât de just sentiment al intimității, al naturii și al trecutului, ca la poeții și prozatorii moldoveni: Hogaș, Sadoveanu, Ibrăileanu, G. Todoreanu, Topârceanu, Otilia Cazimir etc. Țară de poeți, țară de artiști, țară de visători și cugetători romantici, Moldova ne farmecă prin actualitatea ei!

Ca și'n celelalte opere, metaforele abundă și'n ultimul roman al dlui Teodoreanu. Deoarece „Lorelei" este un roman de iubire, voi ilustra metaforismul în legătură cu *inima:* 1. privirile (lui C. Bogdan) o izolau în ea... până'n preajma acelui vag de ape, dela care poate să înceapă somnul, desprins ca o *lebădă neagră,* sau *să izbucnească roșie, inima* care ucide somnul. 2. Era și un țipăt în ea... și arșița unui cântec meridional, cu *inima* ca o bătae de lopată într'un golf napolitan. 3. Gândurile... tremur de arșiță pe *macii inimii.* 4. *Inima* (de data aceasta a lui C. Bogdan) trimitea bătaia în fiecare gând, cu un galop de soli călări, trimiși de un împărat spre toate hotarele... etc. Abuzul acesta stilistic însă nu i-l putem reproba srciitorului, căci ar însemna să ne plângem de prea puternicul parfum al rozelor sau de prea

marea bogăție de culori a florilor de pe-o peluză.

Ca încheiere mă voi mărgini pentru caracterizarea atmosferei romanului la două citate.

UN PORTRET:

— Fata cu glas vesel sosea cu biletele, ținând un coșuleț într'o mână. Dar chiar lângă scara vagonului se împiedecă și căzu, răsturnând coșul cu cireșe negre drept în fața trenului. Bombate și elastice, hultoanele se risipiră ca o turmă de mânji sălbateci într'o depărtare văzută de sus·

— Vai de mine!

Se și ridicase. Pălăria îi căzuse pe spate, rămânând atârnată de elasticul alunecat în jurul gâtului. Negru, des și creț, părul îi împrejmuia compact tâmplele și ceafa, umflându-se tumultuos, c'un fel de mișunare sălbatecă și ageră, ca hoardele barbare, călări venite și cu sulițí, în jurul unei însorite cetăți cu portocali în floare. Căci fruntea, obrajii și gâtul erau în ceasul cel mai luminos fraged al tinereții. — (Luli)

ȘI UN CADRU:

— Numai două capete cutezau să înfrunte arșița de Iunie la ferestrele trenului. Aproape vecine. In acelaș soare aprig, în acelaș vânt fierbinte, în aceiaș imensitate rotundă ca tăcerea de subt bolta aceluiaș craniu.

Luli întâlni un zâmbet, și-i acceptă intimitatea. Era un zâmbet exterior trenului: venea din soare și din vânt, fără gând, fără vorbe, fără scop, — pur.

Din lumea piticilor, câteva flori se apropiară de tren fluturând fluturi.

Câțiva copaci se zburliră solzoși, din lumea uriașilor.

Apoi iar cer, câmpii, coline, ca niște mantii de catifea verde și aurie, umflate de vânt

O vacă albă ca statuia ei de marmură mânjită... Salutul din alt veac — cu spadă, panaș și reverență — al unui cocostârc desprins în zbor ceremonios... Un sat dominat de biserica albă, ca de un fum abia pornit din horn... Niște oițe încleiate pe iarbă... Și o gară pusă pe covor la căpătâiul copilului care se deșteaptă ochi în ochi cu salutul celui cu șapcă roșie...

Luli își frecă ochii: timpul trece străveziu. — (Cupido își ascute săgeata). P. D.

Sanda I. Mateiu: TAINA ARBORELUI DE MYONGA; roman; Cartea Românească, București, 1936; Prețul Lei 60.

Doamna Sanda I. Mateiu e o mare creștină dublată de-o trează romancă. Crede'n Dumnezeu și'n Țara Dsale. Prin urmare, o femeie care poate spune un cuvânt de povață elanului generației nouă ce se scoală ca un vifor în numele ideii de Dumnezeu și de Patrie. Toată munca de-o viață a acestei romance se tălăzuiește în matca acestor idei. Mântuirea Patriei nu poate veni atâta vreme cât prin ferestrele sparte ale sufletului românesc șuieră vântul necredinței moderne. E crezul Dsale de totdeauna. Acestui crez îi închină paginile de-o îngerească gingășie ale cărții *Bucuria Vieții*, ca și sutele de *Crâmpee de viață* din paginile „Universului", tot atâtea nestemate grele de-o înțelepciune ce a desmorțit atâtea suflete somnoroase. In slujba aceluiași ideal a pus revistele Dsale de luptă creștină *Căminul, Femeea de mâine* și *Familia de mâine* cu cari revista noastră e soră de cruce.

Iar acum, primul Dsale roman...

Alcătuit din evenimente concrete, istorice — cititorul va afla într'ânsul pagini emoționante despre exploratorii Livingstone și Stanley și despre o căpetenie a rebelilor buri din Africa de sud, care după toate probabilitățile își are obârșia în seminția semeață a moților noștri — romanul toarce pe aceste date frumoasa poveste a unor tineri hoinari prin sălbătăcia măreață a ținuturilor africane, porniți în căutarea unei comori ferecate în blesteme.

N'am de gând să răpesc oaspeților revistei noastre delicioasa plăcere cu care se citește romanul, încercând o imprecaută rezumare a lui care, oricât de măestrită aș face-o, rămâne... rezumat. Deaceea trec în grabă peste relevarea atâtor personagii interesante prin mănunchiul de calități și slăbiciuni, cari, prin ciocnirea lor, dau o coloratură atât de vioae povestirii: bunătatea senină a pastorului Matthewson, expresia autentică a misionarului anglo-saxon care duce cuvântul Domnului, cu prețul vieții lui, păgânilor, și „unul din acei oameni, cari au reușit să se înstrăineze de toate meschinăriile inerente firii noastre"; firea capricioasă și arțăgoasă a spulberatei Mrs. Hunt; răutatea impunătoare a lui Peter Stevenson; caracterul de marmoră al lui Robert M'Intyre; drăgălășenia împelițatei Miss Peggy, care în momentul salvării, ca un pag credincios ce era, plătea vârtos șefului de trib toate umilințele captivității mângâindu-i părul în panică, cu cotorul noduros al evantaiului de pene; aerul flegmatic al operatorului fotografic Willy White, tipul englezului calculat și sigur de sine, sau năsbâtiile stupidului său rival Mag O'Conor și atâția alții...

Noi ne vom reține puțin asupra personagiului favorit al autoarei și drag nouă cititorilor. Gelu Cornescu e rodul unei iubiri curate a unui român căsătorit cu o englezoaică. Moștenise dela mamă-sa ochi albaștrii, părul blond și-o fire de om tăcut cum nu erau nici Corneștii nici Drăghiceștii, rudeniile sale după tată. Toate astea, spre năcazul bunicei sale, Coana-mare, care nu mai putea uita pe sfrijita de englezoaică ce-i răpise băiatul. Educația și-o făcuse în Anglia. Se simțea străin, când în urma unui proces îndelungat, bunică-sa îl adusese cu sila să moștenească odată cu un nume boieresc, o mare moșie. Viața petrecută în atmosfera idilică dela Mihăești deșteptase totuși, în sufletul lui, rezonanțe nebănuite. Venise clipa regăsirii. *Pământul strămoșilor îl biruise...* E momentul cel mai tare al romanului. E una din ideile dragi ale autoarei: a pus aici ceva din sufletul Dsale. Recunoști pe studenta romancă ce

scria în 1915, în jurnalul ei intim, sub cerul posomorât al Scoției, un strigăt de biruință: *Cred în țara mea!*

Tânărul, devenit stăpânul Mihăeștilor, acceptă invitația unei aventuri în Africa. Nădăjduia că intreprinderea, cu senzaționalul ei, îi va obosi elanul ce svâcnea în sângele-i neastâmpărat de tânăr. In realitate, a făcut o școală teribilă: școala vieții. A învățat că „în lume nimic nu se dobândește decât prin muncă și osteneală". Intors la Mihăești „în ochii lui Gelu strălucea cea mai mare virtute: *iubirea de oameni, de poporul lui, de țara lui...*" Mihăeștii, cuib de boale și de mizerie, prin râvna convertitului la glia strămoșilor lui, devine un colțișor de raiu. E momentul cel mai duios, cel mai înălțător din întreg romanul. Și sfârșitul lui...

Revista noastră, vestește aici, cu drag, credincioasei ei familii: Sfârșitul anului școlar se apropie. Cartea pe care o puteți pune cu toată încrederea în mânile copiilor voștri, ce-i vreți să fie buni români și tot atât de buni creștini, a sosit. E o puternică lecție pentru strâmtoarea ceasului de-acum.

GRIGORIE T. MARCU

CARTEA COPIILOR MEI de *Paul Doumer*, traducere de ing. Horia Botescu. Ed. „Cugetarea", „Noua colecție Delafras", pp. 295. Lei 45.

Opt ani înainte de marele răsboiu P. D., fostul președinte al Republicei Franceze, a dat la iveală această minunată carte de educație națională și cetățenească. La focul sacru al îndemnurilor ei s'a format tinerimea franceză, care sub zidurile Verdunului și-a sacrificat viața pentru a scăpa Franței onoarea și a mântui popoarele „de o dominație brutală și înjositoare". Ea nu e răsărită din mintea unui ideolog rece, ci din inima caldă a unui părinte și cetățean, care pune patria mai presus de toate. Jertfa celor patru băieți ai lui, morți pentru patrie, e cea mai măreață dovadă a unei inimi care a știut transforma în faptă ideile sale, chiar cu riscul dureroaselor suferințe ce i le pot aduce unui suflet de părinte.

Voință și caracter sunt două însușiri esențiale cari trebue să formeze centrul personalității fiecărui om. Neamurilor în decadență nu le lipsesc oamenii inteligenți ci, cei de caracter. Un om de caracter se știe opune intereselor sale egoiste, patimei, lenei și lașității; e în stare să-și facă datoria cu curaj oricând și oriunde. Caracterul se oțelește în muncă, iar „munca face viața lesnicioasă și fericită; ea ostoește mâhnirea; ne ajută să suferim durerile de neînlăturat". Tot prin ea și numai prin ea ajungem la o cultură morală și intelectuală superioară, ne dăm seama ce însemnează dreptate și fraternitate, libertate și toleranță, fericire și bogăție.

Familia este patria cea mică. De aceea „la orice etate, în orice situație, iubește, respectă și onorează pe ceice ți-au dat viață"; caută și satisfă-ți obligațiile tale morale „de a primi viața și a o întrebuința bine... de a fonda o familie". In cetatea antică nimeni nu putea obține o funcțiune înainte de a-și întemeia o familie. Cununa familiei t-ebue să fie copiii. Și aceasta chiar când nu ai avea, în urma lor, perspectiva unei fericiri, pentrucă înainte de toate natura, societatea și Patria vor copii. Roma a dispărut când n'au mai existat cetățeni romani.

Cetățeanul are drepturi și datorii, între cari cea mai de frunte este iubirea de Patrie. Pe ea o iubim nu pentru frumusețile, bogățiile, victoriile ei, ci pentrucă e a noastră. „Tinere, iubește Patria; muncește pentru prosperitatea lăuntrică, înălțarea și gloria ei în lume. Dă-i inteligența și inima, activitatea și munca ta; dă-i, dacă e necesar, sângele tău, până la ultima picătură, pentru a-i asigura existența, pentru a-i apăra interesele și onoarea". Sunt idei spuse cu multă putere de convingere. Și, deși cartea e scrisă pentru tinerimea franceză, se potrivește și pentru tinerimea română, pe care cu toții o dorim plină de virtuțile străbune.

L. BOLOGA

Axente Creangă: PROFESORUL MIHAIL ELIESCU (Revista „Țara Bârsei". Colecția „Îndrumătorilor dela Brașov".) 1936. Pg. 19. Lei 12.

In viața religioasă, culturală și națională a românismului, Brașovul însemnează un centru de frământare măreață și permanentă, un izvor de inițiative proaspete și sănătoase. Aceasta, datorită „îndrumătorilor dela Brașov", adică șirului de personalități proeminente cari au poposit și au lucrat în acest oraș.

De altfel, când stai și cugeți mai pe'ndelete asupra vieții Brașovului de azi și — cu atât mai mult — de odinioară, te alegi cu impresia statornică și cu credința că un destin prielnic i-a împins, spre acest oraș, pe unii din cei mai distinși fii ai neamului.

Iată, cu această impresie frumoasă rămâne și oricare intelectual cetitor al broșurii dlui Axente Creangă. Prin conținutul ei, broșura aceasta ne duce în viața școlărească a Brașovului, ne așează în preajma profesorului Mihail Eliescu și ne poartă cu hărnicie pe poteca activității vrednice a acestui dascăl. Indată după 1918, îl vedem pe M. Eliescu trecând munții și oprindu-se *tocmai* la Brașov, Căci aici găsi el atmosfera prielnică unei munci fără odihnă. Nu pentru bani, „ci de dragul de a însufleți cât mai mult tineret, de a împărtăși pe cât mai mulți din sufletul lui mare" (pag. 4). M.

Eliescu luă ore aproape la toate școlile Brașovului și se dărui muncii cu toată râvna. Acest profesor de istorie făcu din catedra sa un altar de binefaceri și de jertfă, din averea sa un fond de ajutorare, din studiul său o istorie trăită, o *„istorie a sufletului românesc“*.

Dar el depuse și muncă însemnată pe teren extrașcolar. Afară de mulțimea șezătorilor aranjate în Brașov, M. Eliescu cutreeră cea mai mare parte din orașele Ardealului, rosti conferințe și lucră la cimentarea actului din 1918.

Sub povara datoriei prea riguros împlinite, *omul* acesta se stinse măcinat de boală în 16 Aprilie 1926.

Acum, când se împlinește un deceniu dela moartea lui M. Eliescu, apare broșura dlui A. Creangă. Scrisă minunat de frumos, cu multă însuflețire și cu căldura unui adevărat ucenic, ea înseamnă un omagiu postum și binemeritat. In acelaș timp, broșura aduce o contribuție la istoria culturală a Brașovului.

D. CĂLUGĂR

CE S'A MAI ÎNTÂMPLAT ÎN LUNA TRECUTĂ?

La noi



Mareșalul francez Franchet D'Esperey, care ne-a vizitat de curând Capitala

ZIUA EROILOR. Acestui mare praznic național din sărbătoarea Inălțării Domnului i se dă an de an o importanță și o strălucire tot mai mare. Și cu toată dreptatea. Căci nimic nu zidește și întărește mai mult sufletul generațiilor viitoare, decât faptele de cinstire a eroilor cari ne-au lăsat, prin jertfa lor, scumpa moștenire a României mari. Praznicul a fost sărbătorit și anul acesta în întreagă țara — dela Capitală până la cel mai ascuns cătun. Inimile fiilor neamului nostru s'au unit în această zi în aceiaș bătae. Din ea izvora odată cu omagiile pentru înaintașii jertfelnici, mulțumirile aduse Părintelui Ceresc, care cu bunătatea Sa nemărginită a scos neamul românesc la lumina libertății naționale.

„ASTRA“ împlinește anul acesta frumoasa vârstă de trei sferturi de veac. Venerabila societate culturală, a cărei întemeiere e legată de numele marelui ctitor de așezăminte culturale și naționale, mitropolitul Andreiu Șaguna, și-a îndeplinit misiunea în trecutul neamului nostru și e hotărâtă să și-o îndeplinească cu aceeaș însuflețire și în viitor. Nefiind în destul de sprijinită de stat, ea lansează un călduros apel, cerând sprijinul moral și material al poporului pe care vrea să-l lumineze și să-l povățuiască pe căile marilor biruinți morale și naționale. Inimosul apel e semnat, afară de membrii comitetului central, de toți vlădicii ortodocși și uniți ai Ardealului, în frunte cu I. P. S. Mitropolit Nicolae și de o seamă de alți fruntași ai vieții publice de dincoace de Carpați. Nu ne îndoim, că apelul „Astrei“ va



Invăluit în privirea caldă a augustului Său Părinte, Măria Sa Voevodul Mihaiu ținând coarnele plugului cinstește îndeletnicirea plugăriei

găsi cuvenitul răsunet mai ales în sufletul preoţilor şi învăţătorilor, cari au fost totdeauna cei mai devotaţi ostaşi ai venerabilei societăţi culturale.

O SUTĂ DOUĂZECI ŞI CINCI DE ANI. Atâţia împlineşte anul acesta Academia teologică „Andreiană" din Sibiu. Este o vârstă frumoasă, cu care nu se pot mândri decât foarte puţine din aşezămintele noastre culturale.

Şcoala preoţească dela Sibiu a fost întemeiată la 1811 de episcopul Vasile Moga, printr'un modest curs clerical de 6 luni.

Primul ei dascăl a fost marele Gheorghe Lazăr, neîntrecutul apostol al şcoalei naţionale. Uriaşul conducător al sfintei noastre Biserici, mitropolitul de veşnică pomenire Andrei Şaguna, a desăvârşit organizarea acestei şcoli lărgindu-i timpul de studiu pe rând, la un an (1846), la doi ani (1852) şi la trei ani (1861). Actuala organizare a Academiei teologice din Sibiu care se datoreşte grijei şi înţelepciunii I. P. S. Sale Mitropolitului Nicolae, datează din anul 1924. Ea îmbie tinerilor cari o cercetează patru ani de zile, putinţa de a se pregăti temeinic pentru marea misiune de păstori sufleteşti a iubitului nostru popor credincios.

ACŢIUNEA pentru readucerea în alvia vieţii naţionale a Românilor din regiunea secuizată se intensifică tot mai mult. Această acţiune de o covârşitoare importanţă solidarizează silinţele Bisericii, ale şcoalei şi ale societăţilor culturale deopotrivă. Nu ne îndoim că silinţele atât de curate, puse în slujba neamului, vor fi încununate din an în an cu tot mai mult succes şi fiii naţiei noastre, pierduţi pe urma vitregiilor istorice, se vor întoarce rând pe rând acasă.

Insemnăm aici cu bucurie, că printre ceice au dat alarma pentru începerea acţiunii menite să reintegreze pe fraţii noştri din regiunea secuizată în trupul neamului, a fost harnicul profesor O. Dobrotă din Odorhei, care prin inimosul său organ de presă „Glas românesc" a ţinut vecinic la suprafaţă atât de importanta problemă. Bogatul număr de Paşti al acestui organ a fost închinat integral problemei Românilor din regiunea secuizată.



I. P. S. Sa Mitropolitul Nicolae



Academia teologică „Andreiană" din Sibiu





A. C. Cuza

A. C. CUZA ŞI LUCIAN BLAGA ACADEMICIENI. In recenta sesiune a Academiei române au fost aleşi membri ai celui mai înalt aşezământ de cultură 16 distinşi reprezentanţi ai geniului românesc.

Printre cei intraţi sub cupola nemuritorilor este venerabilul atlet al naţionalismului integral, dl prof. A. C. Cuza şi cel mai profund filosof român de astăzi, dl Lucian Blaga. Trimitem entuziastele noastre felicitări atât celui mai bătrân cât şi celui mai tinăr membru al Academiei Române.



Lucian Blaga

La alţii

SFÂRŞITUL RĂSBOIULUI ITALO-ABISINIAN. Prin ocuparea Adis-Abebei, capitala Etiopiei, răsboiul din Africa Orientală s'a terminat. Victoria oştilor italiene este desăvârşită. Negusul înfrânt s'a exilat cu întreaga sa familie imperială, aşezându-se provizoriu în Ierusalim, de unde va pleca nu peste multă vreme în Anglia. Italia a declarat anexarea Abisiniei. Regele Victor Emanuel a fost proclamat împărat al Etiopiei, iar mareşalul Badoglio vice-rege al Abisiniei. Evident, rămâne ca statele să recunoască sau nu noua situaţie din Africa Orientală, creiată pe urma victoriei armelor italiene. Mussolini însă nu pare a se ocupa mult de această problemă a diplomaţiei europene. Dimpotrivă, toată grija sa se îndreaptă către cât mai rapida şi cât mai temeinica organizare a imperiului colonial, pe care incomparabila sa energie e pe cale de a-l întemeia.



M. Sa Victor Emanuel II, Regele Italiei



Ducele biruitor

ROMANIA LA EXPOZIŢIA DIN BRESLAU. In ziua de 7 Maiu a. c. s'a săvârşit deschiderea sărbătorească a expoziţiei sud-ost-europene din Breslau. Am arătat anul trecut, în articolul nostru pe Iulie, însemnătatea acestei expoziţii şi totodată halul în care ne-am prezentat noi Românii.

Dacă participarea României la expoziţia aceasta în anul trecut a fost un dezastru naţional, apoi, de data aceasta am înregistrat nu numai o mândră reabilitare în ochii străinilor, ci deadreptul o izbândă naţională. Nouă ne plac extremele. Suntem latini, doar. Vorba aceea: ori—ori!...

Anul trecut am fost cei mai slabi.

Anul acesta — *fruntea*.

Am bătut şi Polonia, care expunea singură cât tot Balcanul la un loc.

Mi-ar trebui spaţiu să descriu tot ce-am expus şi gustul cu care am expus.

România a arătat *ce* poate şi *cât* poate. Aici era locul cel mai potrivit pentru o asemenea manifestaţie: Germania e cel mai bun debuşeu pentru produsele Canaanului nostru. Trebue să-mi mărturisesc satisfacţia de-a fi văzut, printre alte, o bogată expoziţie de cusături româneşti şi costume naţionale purtate cu drăgălăşenie de două tinere romånce. Mai trebue să vă spun că nemţoaicele se îmbulzeau cu admiraţii?... Domnii miniştri

Petrescu Comnen, Mihail Manoilescu și I. Răducanu au făcut la inaugurare onorurile gazdei, cu o eleganță ce place.

GR. T. MARCU

SENINUL REGE FUAD al Egiptului a murit, iar pe tronul rămas văduv s'a urcat regele Farouk I, în mijlocul unanimei simpatii a poporului său întreg. Defunctul rege a fost un domnitor iubit și stimat.

Cu prilejul primului pelerinaj românesc la locurile biblice din Palestina și din Egipet, aranjat în 1925 de I. P. S. Sa mitropolit Nicolae, regele Fuad a primit în audiență pe înaltul nostru ierarh împreună cu suita sa, primului acordându-i și distincția unui înalt ordin.

IN GRECIA mor pe capete foștii prim-miniștrii. Și parcă-i făcătură: mor tot de apoplexie. Dupăce murise de aceeaș năprasnă generalul Condylis și Demertsis, a încetat din viață decurând fostul președinte de Consiliu grec, Tsaldaris. Moartea acestor trei fruntași ai vieții publice grece este învăluită în mister, cu toate explicațiile oficiale după cari ei ar fi murit de apoplexie.



† M. Sa Fuad I, Regele Egiptului

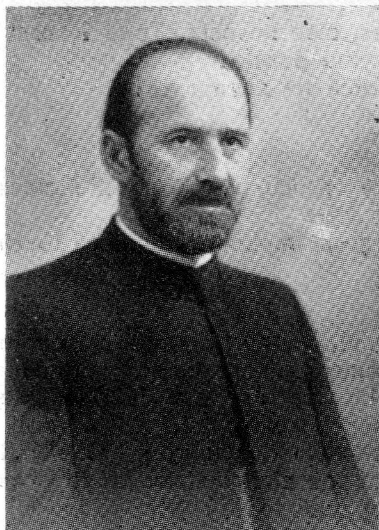
INSEMNĂRI

FESTIVITĂȚILE DELA SIBIU. La Rusaliile acestui an centrul Mitropoliei noastre va fi martorul unui excepțional praznic religios și național. In prima zi a Rusaliilor va avea loc în catedrala mitropolitană solemnitatea sfințirii întru arhiereu a I. P. C. Arhimandrit Nicolae Colan, rectorul Academiei teologice „Andreiane", ales episcop al eparhiei Clujului, iar a doua zi va fi sfințit întru arhiereu I. P. C. Arhimandrit Dr. Nicolae Popoviciu, profesor la aceiaș Academie, ales episcop al Orăzii. In aceiași zi se va ține la Sibiu și congresul societății religioase „Oastea Domnului" din întreaga țară. Dată fiind împrejurarea că la praznicul Pogorârii Duhului Sfânt se va face și pomenirea celor trei decenii trecute dela sfințirea catedralei din Sibiu, solemnitățile vor fi cinstite cu prezența Prea Fericitului Patriarh Miron, a I. P. S. Sale Mitropolit Nicodem al Moldovei, a domnului ministru Dr. Angelescu, a mai multor ierarhi de dincolo și dincoace de Carpați, precum și a unui mare număr de credincioși din toate părțile țării.

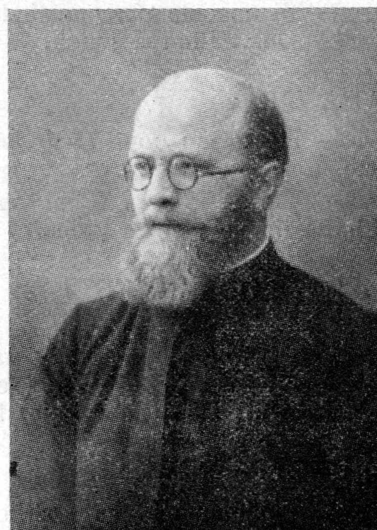


P. S. Arhiereul Grigorie, episcopul Argeșului

FRĂȚIA BRAȘOVENILOR. Vechiul nostru liceu ortodox dela Brașov a fost vestit în toată vremea pentru duhul românesc și familiala intimitate în care a înțeles să-și crească ucenicii de învățătură. Ceice au studiat la această școală au rămas prietini pe toată viața, fiindcă au rămas legați sufletește de acelaș cămin de căldură și lumină. Semnul acestei prietinii sunt între altele întrunirile pline de duioșie pe cari le fac an de an Brașovenii din diferitele orașe ardelene.



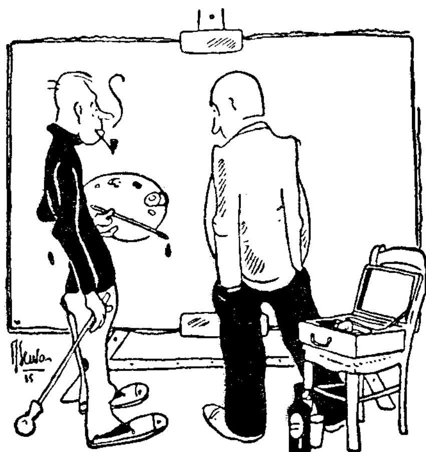
P. S. Sa Nicolae Colan, episcopul Clujului



P. S. Sa Dr. Nicolae Popoviciu, episcopul Orăzii

DELA LUME ADUNATE

Viaţa veselă



— Şi asta se cheamă la tine un tablou-miniatură?

— E comanda unui american, care vrea să aibă cea mai mare miniatură din lume!

LECŢIE DE GEOGRAFIE.

Profesorul arătând cu degetul pe hartă:

Ce este aici?

Mitică, elev în cl. I liceală: O unghie murdară, Domnule profesor.

IN STRAMTOARE

Stăpânul către băiatul din pom: Ce faci acolo, hoţule?

Copilul, gata să cadă de frică: Nu fac nimic, numai ...vreau să pun la loc un măr care a căzut jos!

DEFECT

— Ginerele meu e foarte bun băiat, dar are un defect: nu ştie să joace cărţi...

— Şi aceasta o numeşti defect?

— Da... fiindcă joacă.

MAMA BUNĂ

— De ce au copii D-Voastră figuri aşa de triste.

— Ce să le fac? Ii bat toată ziua, doar şi-or schimba mutrele astea plouate, dar tot de geaba!

AMERICANUL ÎN PEŢITE.

La New-York.

Fata: Poţi să încerci, domnule, dar pe trei pretendenţi i-a svârlit tata pe fereastră.

Tânărul: Da? La ce etaj locuiţi?

SERVITOARELE DE AZI

— Doamna nu-i superstiţioasă?

— Nu, fetiţo, dar de ce?

— ..... am spart oglinda cea mare din salon.

ECONOMIE DE ASTAZI

— Dragă nevastă, ţi-ai cumpărat a şaptea pălărie de iarnă!

— Linişteşte-te, dragă bărbate, este ultima: acum încep cele de vară!

LA PERCEPŢIE

Doamna către soţul său: Cum ai să declari pianul nostru? instrument de lux sau de lucru?

Domnul: — Instrument de tortură!...

BEŢIVUL

Un beţiv, clătinându-se rău, dă peste un trecător şi-l calcă pe piciore. Acesta e în toane rele şi suferă şi de bătături.

— Ce naiba, Domnule, nu vezi?

Beţivul sughiţând:

— Ba... tocmai, hac! puiule... că văd... şi încă dublu.

— Ei atunci?

— Am vrut... să trec... printre voi doi...

LA BUCUREŞTI

Doi agenţi culeg după miezul nopţii pe-un american beat turtă.

— Haide, nu face scandal: o să te ducem încet acasă. Unde locuieşti?

— Americanul răspunde printre sughiţuri:

La — New-York!

COPILĂ DEŞTEAPTĂ

— Mimi, ai spus în rugăciune lui Dumnezeu, cât ai fost de rea astăzi?

— Nu, mamă, m'am gândit că asta e mai bine să rămână între noi.

BĂRBAT SINCER

— Am înţeles, zise nevasta. Te-ai însurat cu mine, pentrucă aveam parale!

— Nu! Pentrucă nu aveam eu!

UN OM SINCER

— Domnule Popescu, nu te duci niciodată la operă.

— Nu. Sforăi şi-mi împiedec vecinii să doarmă.

OMUL HARNIC

Suleiman turcul, culcat în mijlocul cheiului dela Constanţa, geme şi plânge cu atâta jale, încât Omar prietinul lui, se apropie de dânsul şi-l întreabă de cauza nenorocirii lui.

— Din cauza muncii plâng, suspină Suleiman. Să descarc toată ziua lăzi cu lămâi şi portocale, crezi că-i puţină trudă?

— Ai dreptate, aprobă Omar .Şi de cât timp faci tu asta?

Incep de mâne, suspină Suleiman.

Pentru colaboratori și abonați

Răspunzând diferitelor întrebări ce ni s'au adresat, facem cunoscut iubiților noștri colaboratori și abonați, că numărul viitor al „Vieții Ilustrate“ va apărea tot la Sibiu. Rugăm deci, ca orice manuscris sau corespondență referitoare la revista noastră să se trimită la vechea adresă — până la 1 Iulie, când „Viața Ilustrntă“ se va muta la Cluj.

In numărul viitor al revistei vom da lămuriri amănunțite cu privire la această chestiune.

Redacția și Administrația revistei
„VIAȚA ILUSTRATĂ“

VIAȚA ILUSTRATĂ

REVISTA DE FAMILIE

APARE LUNAR

SUB AUSPICIILE „FRAȚIEI ORTODOXE ROMÂNE", SECȚIA SIBIU

ABONAMENTUL PE UN AN 200 LEI. PE O JUMĂTATE DE AN 100 LEI. UN NUMAR 20 LEI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: SIBIU, ACADEMIA TEOLOGICA „ANDREIANA"

ABONAMENTE SE POT FACE ȘI LA LIBRĂRIA ARHIDIECEZANA, SIBIU

Pentru abonați

Dacă nu mai găsiți revista la librăria dela care ați cumpărat-o până acuma, adresați-Vă direct administrației. Pentrucă nu mai trimitem revista librăriilor cari nu-și achită datoria față de noi.

Cereți „Viața Ilustrată" la restaurante și cafenele

Nu uitați să Vă înoiți abonamentul la „Viața Ilustrată" și să recomandați revista prietinilor și cunoscuților D-Voastră. „Viața Ilustrată" este unica revistă de familie, care duce în casa Românului lumină pentru suflet și desfătare pentru ochi.

TIPARUL TIPOGRAFIEI ARHIDIECEZANE SIBIU

IN ACEST NUMĂR:

PENTRU COLABORATORI

Revista se pune sub tipar totdeauna la 15 ale lunei. Domnii colaboratori sunt rugați să-și trimită manuscrisele până la această dată. Rugăm articole scurte, scrise citeț, pe o singură pagină a hârtiei. Intrucât e posibil, dorim ilustrații (fotografii) la text. Ordinea articolelor e determinată de necesități tehnice, nu de alte considerații. — Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.

Primim spre publicare cronici despre evenimentele culturale și sociale din oricare parte a țării. Aceste cronici trebue să fie însă însoțite de fotografii.